

DIE STAD

GEILLUSTREERD WEEKBLAD
VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTRATIE
N.Z. VOORBURGWAL 262
TELEFOON INTERC. 33170

EEN SPROOKJESPALEIS

is het Muntgebouw met zijn lichtende stippellijnen langs gevel en toren des avonds gelijk en het is dan ook een der grootste attracties tijdens de Amsterdamsche Edison-Lichtroek.

De Dam, ook thans het middelpunt der lichtstad. De paleiskoezel, de Groote Club en Peek & Cloppenburg vormen een waardigen achtergrond van de rank oprijzende lichtobelisk op het midden van den Dam opgericht.

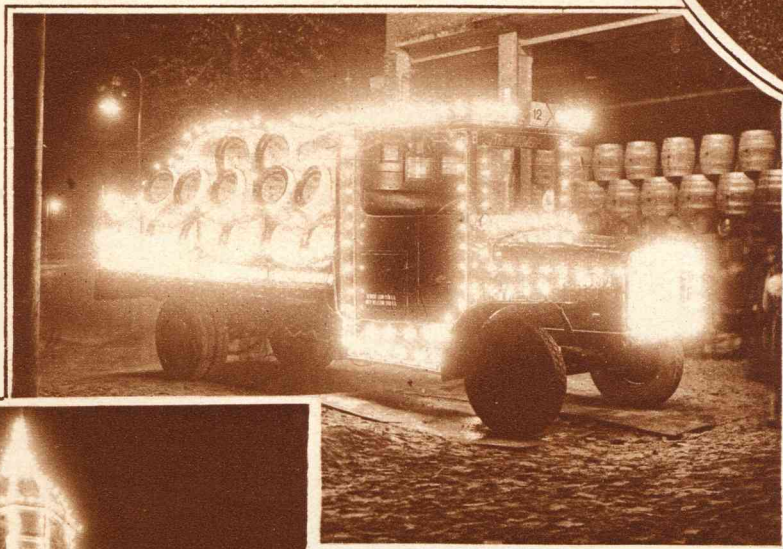
De lichtspuitende fontein op het Frederiksplein.

HET AMSTERDAMSCH E LICHTFEEST

De hoofdstad van het land heeft op feestelijke wijze het gouden jubileum van de gloeilamp willen vieren door zichzelf te hullen in een zee van licht. En het is een feest geworden, dat méér is dan een uitbundige hulde aan den genialen uitvinder, die als kras grijsaard nog beleven mag, dat zijn vinding de gansche beschaafde wereld in een zegenrijken triomftocht veroverd heeft.

Eens te meer heeft de Amsterdamsche bevolking, dank zij de ingenieus bedachte en aangebrachte verlichting, hare voornaamste gebouwen en torens leeren bewonderen en de schoonheid

De Amstelbrouwerij heeft een harer bierauto's in een lichtgemaad gestoken.

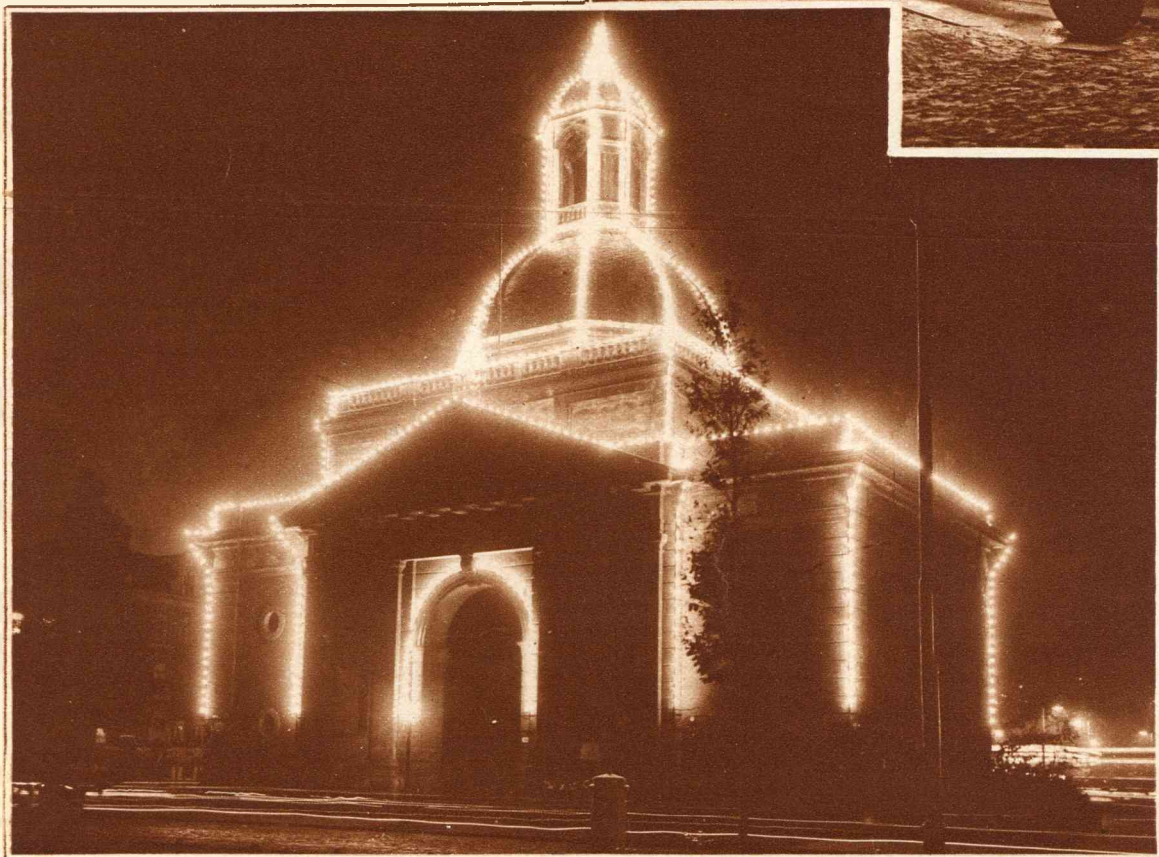
ervan waardeeren. We wisten al van vroeger, dat een Westertoren, door lichtlijnen langs zijn transen en contouren, als een vurige vinger tot in wijden omtrek ieders bewondering afdwong. Thans, bij een feestelijke verlichting op grooter schaal, zijn de oogen der hoofdstedelingen niet uitgekeken geraakt aan het fantastische schouwspel, dat hun stad op velerlei plaatsen bood. Het is juist het sterk varieerend karakter dezer lichtfestijnen, dat de traag voortschuifende menschenmassa's van de eene verbazing en bewondering in de andere doet vallen.

* * *

De lichtzuilenreeks langs het Damrak is als een eeregelid langs het trottoir geschaard en in stomme bewondering deinen daartusschen en daarlangs de eindeloze drommen stedelingen en vooral ook vreemdelingen, die wel zelden zóó welkom zijn geheeten in de hoofdstad.

Als steeds excelleert ook nu ons nationale plein, de Dam, door een sobere, maar daarom niet minder effectvolle verlichting waarvan een ranke obelisk het uitgangspunt is, hoog oprijzend op de plek, waar eens de befaamde „Naatje" stond.

Ook de Muiderpoort komt wat haar lijnen en bouw betreft goed tot haar recht.

Door de met bontkleurige Japansche — of zijn het Chineesche — lantarens behangen Kalverstraat belandt men op de Munt, die, op andere tijden reeds het drukste verkeersknooppunt, nu benauwend vol is, wanneer de Munttoren met zijn stralende stippellijnen in de avonduren de attractie is.

Merkwaardig, de bewondering en voorliefde der kijkgrage menigte gaat méér uit naar gloeilamp-illuminatie dan naar het belichten met hel-flitsende schijnwerpers, dat hebben we duidelijk kunnen constateeren. De Westertoren-verlichting is daar een afdoend bewijs van. Vroeger werd men niet moe naar het feeërieke schouwspel der kronkelende en scherp afteekenende lichtlijnen te blijven staren in enthousiaste verbazing en thans zou men kunnen zeggen, dat dit verlichtings-object met een zekere koelheid werd bejegend.

En toch, hoe prettig komt nu de gansche toren, zijn lijnen, zijn vlakken, zijn substantie ook, tot uiting, wanneer de stralenbundels hem

Het Damrak vanaf het Centraal Station met zijn licht-zuilen-phalanx. Op den hoek het Victoria-hotel en links op den achtergrond de Oudekerkstoren.

Of de Leidschestraat, die we als een felstralende oprit kunnen beschouwen, voerende naar het Leidscheplein waar Hirsch en de Vries en American met hun wit-bespoten of in rooden brand gehulde gevelvlakken in koor een hulde-cantate aanheffen ter eere van hem, die vóór een halve eeuw, na langdurig en moeizaam pogen, er in geslaagd is op zoo probate wijze de duisternis te overwinnen en te verjagen....

Een huldiging, die oneindig méér zegt dan de welsprekendste redevoering of de schoonst geschreven loftuiting en de hoofdstad voor haar initiatief alleszins tot eere strekt!

SICCO

Het Damrak vanaf den Dam gezien met rechts den verlichten Bijenkorfgevel.

*

Onder de verschillende particuliere gebouwen, die zich in een lichtgevel gestoken hebben, behoort ook dit Bankgebouw aan het Singel.

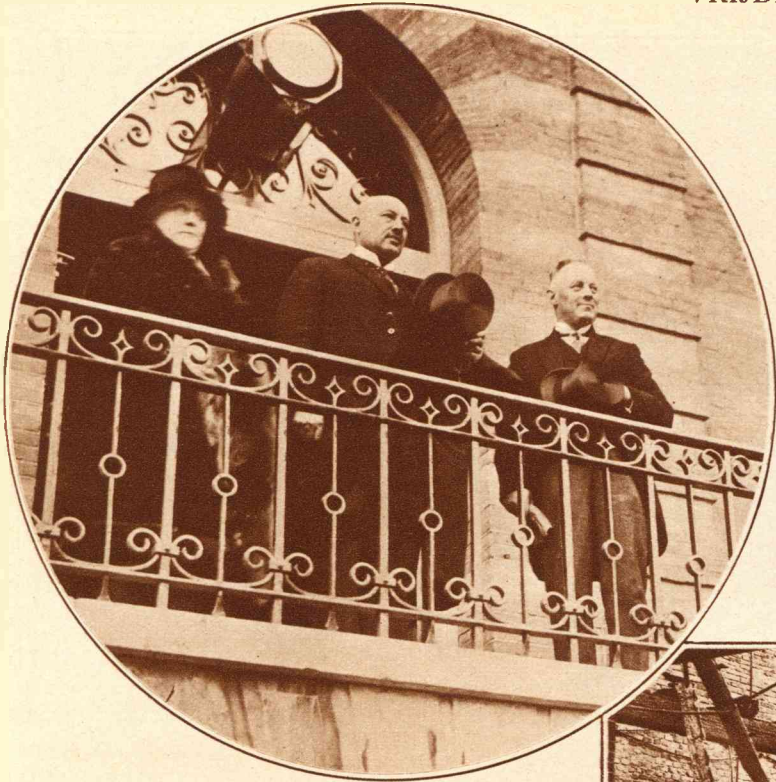
*

Het Leidscheboschje met de Philipszuil. Op den achtergrond de verlichte gevels van Duwaer en de A.M.V.J.

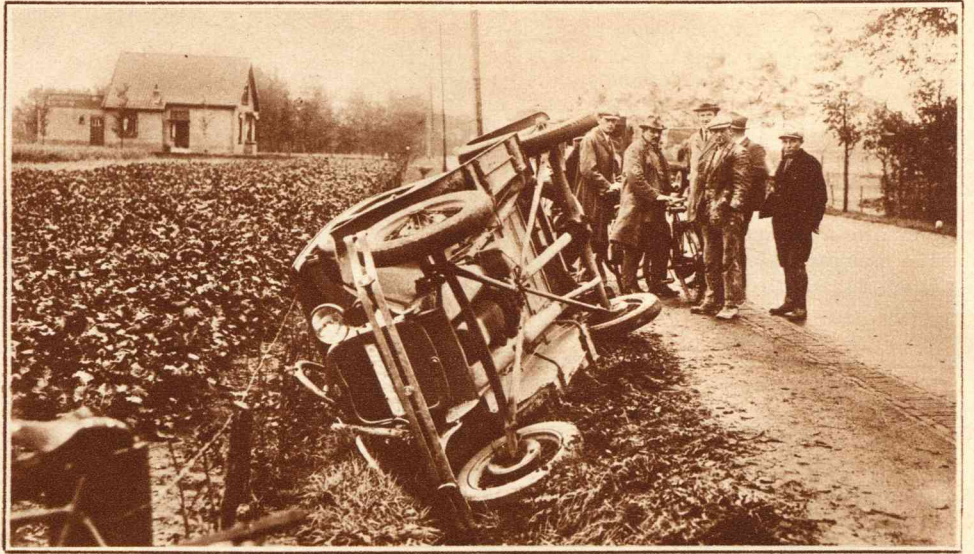
overhuiven met 'n teeren sluier van blauwig zilver, uitvloeiend tot in warmer goud naar beneden.

Van geheel anderen aard is dan weer een verlichting van bonte guirlandes, zooals de Linnaeusbuurt en de Ceintuurbaan hebben aangelegd.

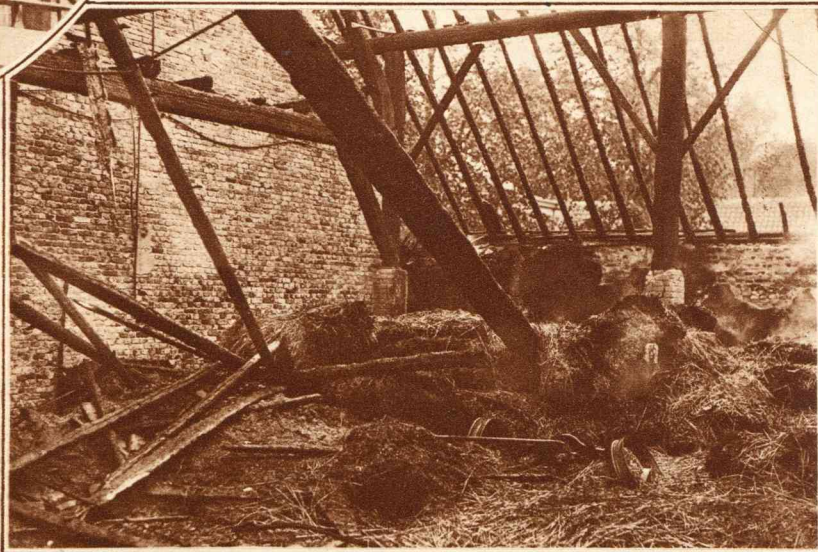

Heden werd de nieuwbenoemde burgemeester van Hilversum, de Edelachtbare Heer Lambooy, plechtig als zoodanig geïnstalleerd in een buitengewone zitting van den Gemeenteraad. Bovenstaande foto werd genomen toen de nieuwe burgemeester met zijn echtgenoot op het balkon van het stadhuis naar een serenade luisterde, die hem bij gelegenheid van zijn installatie gebracht werd.

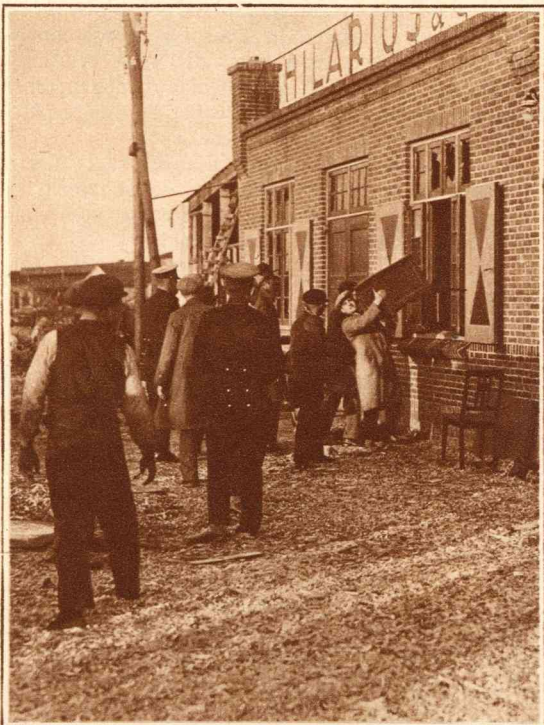

TE HEILOO had een ernstig auto-ongeluk plaats, waarbij de heer Peters uit Alkmaar met zijn auto over den kop sloeg. Genoemde heer kwam in een beek langs den weg terecht en bekwam wonder boven wonder geen letsel. Op de foto ziet men den totaal omgeslagen wagen, die vooral aan de bovenzijde zeer beschadigd werd.

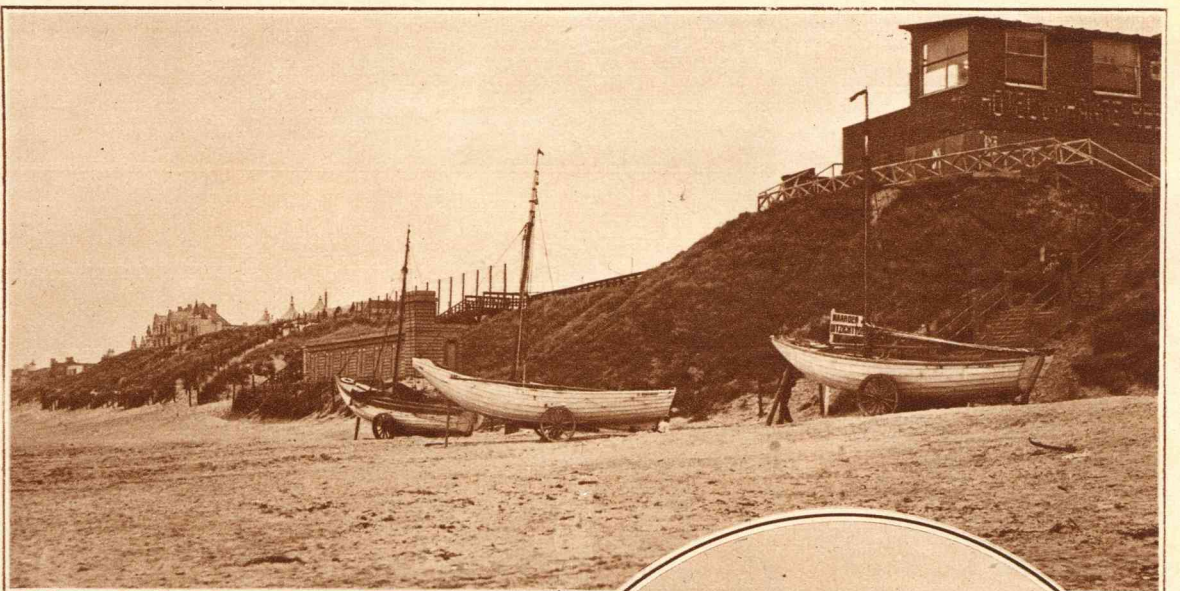

Uit de Provincie

In de fouragemagazijnen van de firma F. A. Wittmackers te Naarden woedde vorige week een felle brand. De verschillende pakhuizen en voorraden brandden totaal uit. Een kijkje in de treurige massa, die overbleef na het fel woedende vuur.

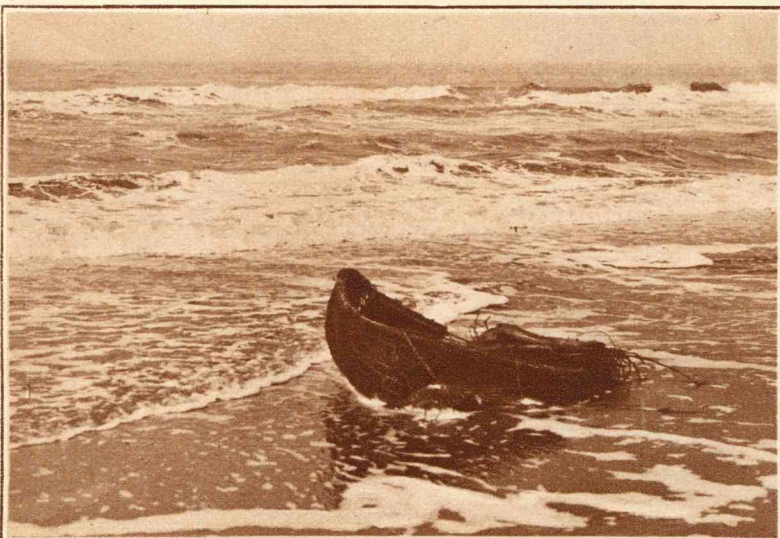
Zaterdagmiddag brak door onbekende oorzaak een hevige brand uit in de draadnagelfabriek Hilarius en Co. en de kistenfabriek der firma Kaub te Haarlem. Spoedig stonden beide fabrieken in lichte laaie en brandden bijna geheel uit. Een kiekje van den brand hierboven geeft het oogenblik weer, waarop kantoorpersoneel van de firma Hilarius uit het kantoor redt, wat er nog te redden valt.

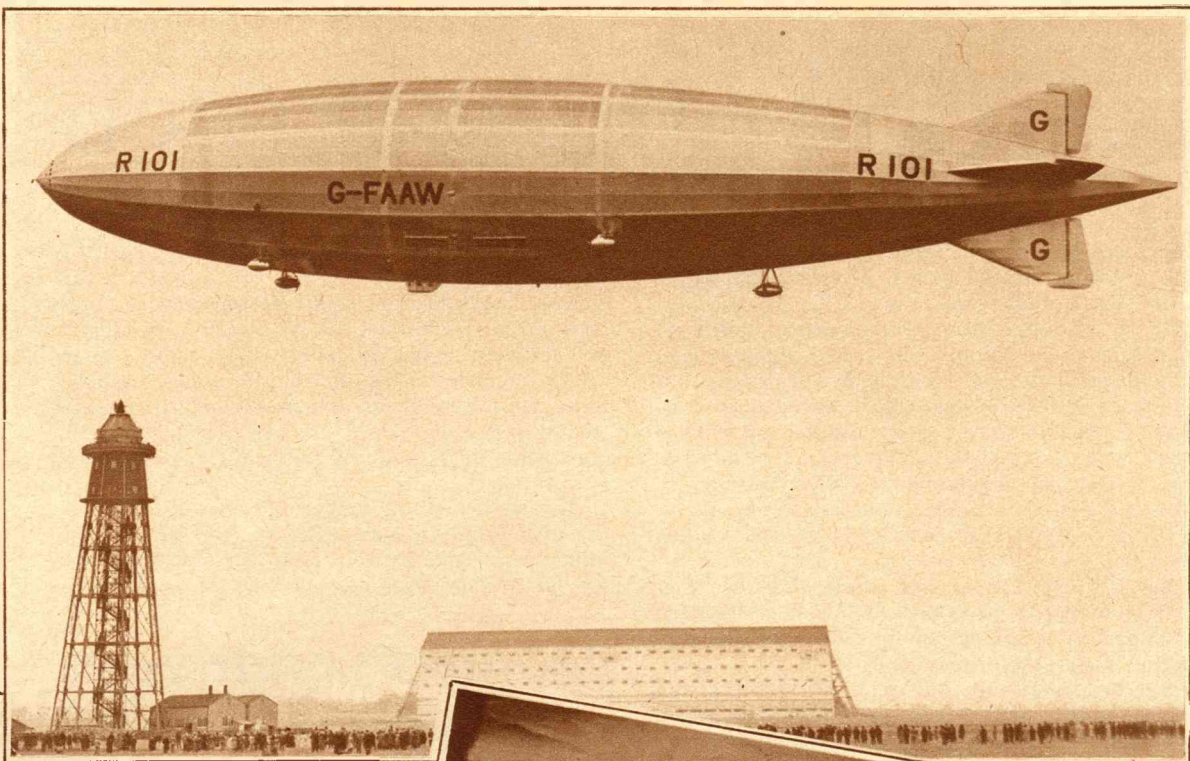
Niet zoo gauw is het strandseizoen ten einde, of Zandvoort is weer het verlaten plaatsje aan de kusten van de nu wild bruisende Noordzee, waar tenten, badkoetsen, verversingsgelegenheden zijn opgeruimd en de kleine visscherscheepjes angstvallig tegen de duinenrij opgetrokken zijn om ze te beschutten tegen het ver opdrinkende zeewater. Hierbij een kijkje op het verlaten strand.

Als laatste herinnering aan het strandleven drijft deze halfvergane strandstoel op de golven rond, nu eens hier, dan weer daarheen dobberend.

Alleen de strandvonder of een eenzame wandelaar beweegt zich langs het strand, waar kortgeleden de badgasten hun verpoozing zochten.

DE NIEUWE ENGELSCH LUCHTREUS DE R 101

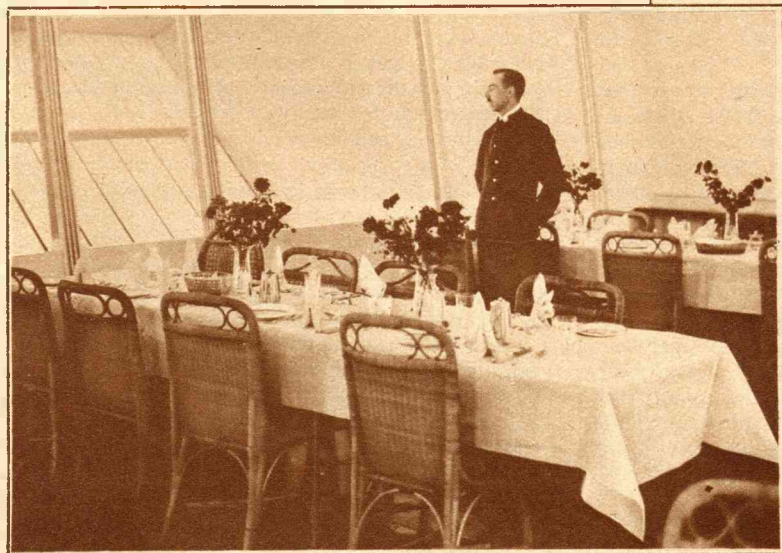
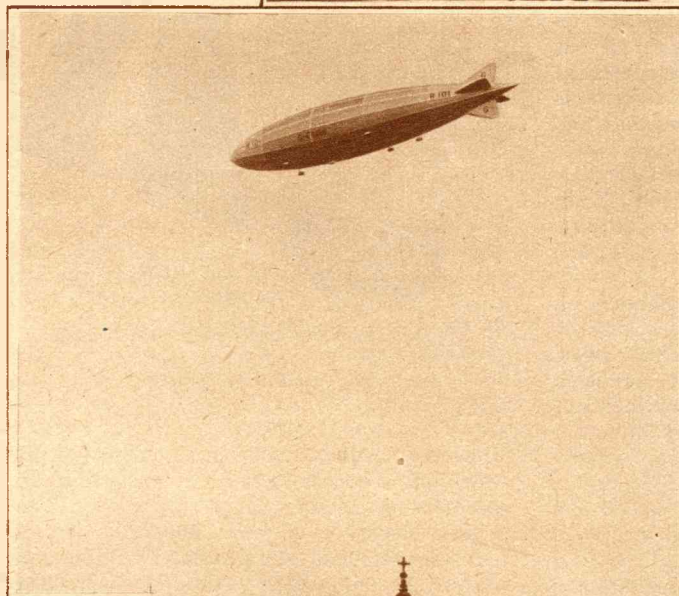
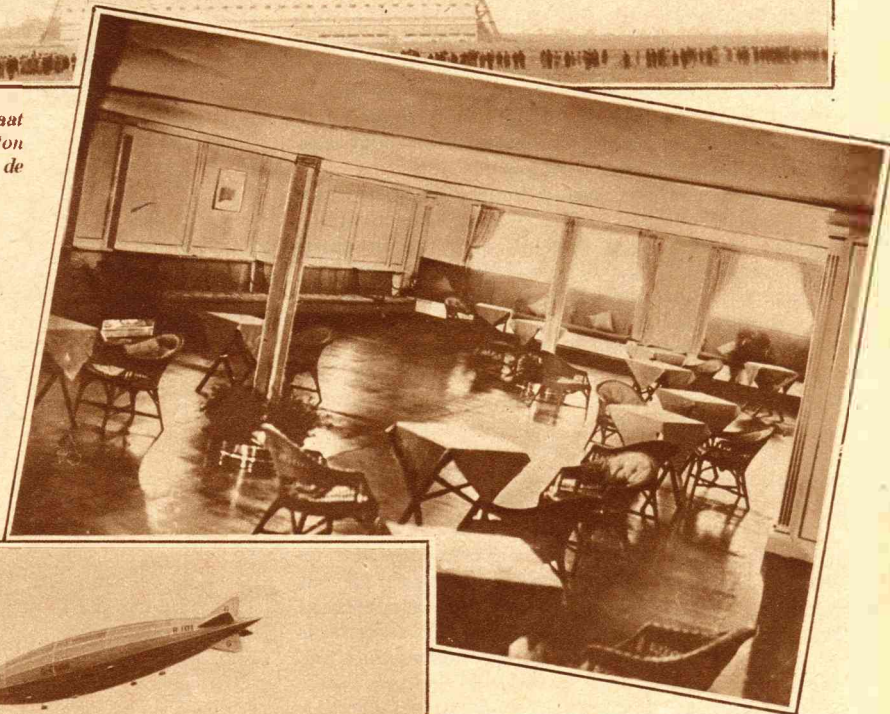

Het fraaie luchtschip verlaat de landingsmast te Cardington voor het maken van de proefvlucht.

Een fraaie opname van het uitstorten van waterballast toen het gevaarte den proefstocht begon.

Een kijkje in de ontspannings- tevens rust-zaal van het Engelsche luchtschip.

's Werelds grootste luchtreus gekiekt bij zijn vlucht over de St. Paul's Kathedraal te Londen.

Een keurig ingericht hoekje van de eetzaal in de R 101. Zooals men ziet kan de uitrusting die van de beste Londensche hotels epenaren.

Pas heeft de „Graf Zeppelin” in bijna alle werelddeelen zijn joyeuse entrée gedaan en ieder met stomme verbazing geslagen over dit technische wonderwerk of ook de Britten meenden niet achter te mogen blijven en het in aanbouw zijnde luchtschip de R 101 met bekwamen spoed af te bouwen om het zoo snel mogelijk in de vaart te brengen. Bij dezen bouw zat tevens de bedoeling voor de bestaande Zeppelin in constructie, afmetingen en geriefelijkheid te overtreffen om daardoor nog meer 't luchtschip tot „het” luchtvervoermiddel te maken. Tot voor korten tijd heeft men de laatste hand gelegd aan het gevaarte en Maandag 14 October j.l. hield de Engelsche majoor Scott het schip officieel ten doop door er een schitterend geslaagde proefvlucht mee te maken. Naar de majoor seinde, bleken alle onderdeelen uitstekend te functionneeren en was de bestuurbaarheid uiterst gemakkelijk. In vergelijking met de Graf Zeppelin dient nog even opgemerkt te worden, dat dit Engelsche luchtkasteel ± 15 M. langer is, dus een formidabele lengte heeft. Ongetwijfeld stellen de lezers er belang in de détail-foto's van de R 101 onder de oogen te krijgen, die hierbij zijn afgedrukt.

Een Moordenaar en zijn Zoon

DOOR A. OSCAR KLAUSSMANN

En het is zeker: zij zal op den slechten weg geraken of ten gronde gaan. En ik geloof dat zij tot degenen behoort, die liever ten gronde gaan dan...."

Bij het huidige bezoek van den dokter, die haar sedert haar komst in het ziekenhuis had behandeld, had Elze van hem vernomen, dat men haar in ieder geval den volgende dag als hersteld weg zou sturen, en op zijn belangstellende vraag, wat zij dan wilde beginnen, had zij met een zekere doffe onverschilligheid geantwoord: „Ik weet het nog niet, dokter, maar ik denk, dat er wel ergens een onderdak voor mij te vinden zal zijn."

„U is in ieder geval niet zonder vrienden hier in Breslau, want gistermorgen kwam er hier een jongeman in de spreekkamer die met veel belangstelling naar u informeerde."

Hij had haar daarbij oplettend aangekeken en Elze voelde, dat zij een gloeiende kleur kreeg. In de grootste verlegenheid sloeg zij haar oogen neer, zonder te antwoorden.

„Die heer heeft zijn naam niet genoemd," ging de dokter voort, „maar ik kan er niet aan twifelen, juffrouw, dat u hem kent."

Vervuld van een blijde hoop, die haar hart hevig deed kloppen, durfde Elze eindelijk te vragen: „Kunt u zijn uiterlijk voor mij beschrijven? Was het een heer met donker haar?"

„Neen. Ik herinner mij zeer goed, dat hij blond was en ook een blonden baard had."

De hoopvolle glimlach was opeens van Elze's gezicht verdwenen. „Dan weet ik niet, wie het geweest kan zijn, dokter. Het is zeker geen vriend, wien ik om bijstand zou kunnen vragen."

De groote hopeloosheid, die in den toon van deze woorden lag, maakte het medelijden van den jongen dokter gaande. Vervuld van den wensch, om toch iets bemoedigends tegen het arme meisje te zeggen, ging hij voort: „Hij is echter niet de eenige, die hier naar u gevraagd heeft. Reeds een paar dagen geleden kwam een zeer elegant gekleede dame in het kantoor van het ziekenhuis allerlei inlichtingen over u inwinnen. Zij had in de krant over uw ziektegeval gelezen."

Ontsteld keek Elze den spreker aan en met een bevende stem viel zij hem in de rede: „Door de krant? Mijn hemel, het heeft dus in de dagbladen gestaan? En mijn naam ook? O, hoe vreeselijk!"

Zij verborg haar gezicht in haar handen en begon bitter te schreien. Tevergeefs trachtte de dokter, die zijn onhandigheid ten zeerste betreunde, haar gerust te stellen en tot bedaren te brengen. Haar tranen vloeiden nog des te overvloediger, toen een van de verpleegsters binnenkwam.

„Ik moet u verzoeken, dadelijk in de spreekkamer te komen, juffrouw Lobener. Er is een dame, die u wenschte te spreken. En ik geloof, dat u iets zeer aangenaams te hooren zult krijgen."

Ondanks deze laatste belofte was Elze zeer ontsteld, want zij verlangde in deze oogenblikken niets anders dan alleen te worden gelaten en nooit had zij minder lust gehad, om nieuwe kennissen te ontmoeten als juist nu. Maar zij beschouwde dit verzoek als een bevel, waartegen zij zich niet durfde verzetten en ging zonder tegenspreken naar beneden.

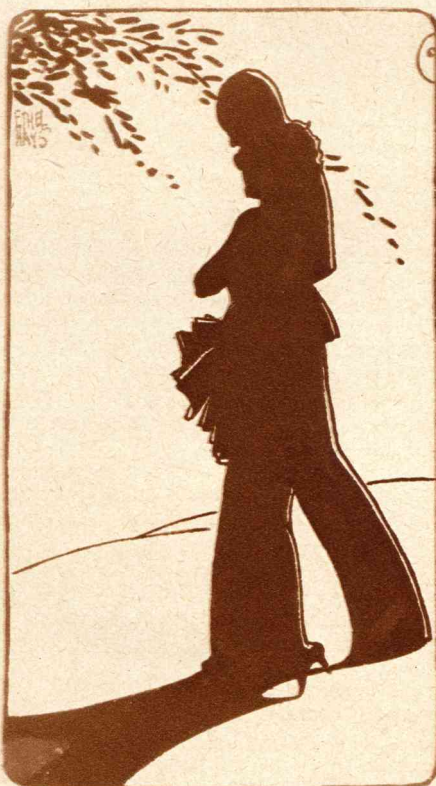
Een groote dame, in eenigszins theatrale houding, was in gesprek met een der bestuursleden van het ziekenhuis, zonder de binnenkomende dadelijk te bemerken. Het was zeer zeker dezelfde dame, over wie de dokter zooeven gesproken had, want zij was buitengewoon deftig gekleed. Een overvloed van kleurige bloemen sierden haar grooten Rembrandthoed, waaronder mooie vlechten te voorschijn kwamen en in haar ooren schitterden groote diamanten.

Omdat zij Elze haar rug toekeerde en bovendien een witte voile haar gezicht bijna geheel verborg, kon het jonge meisje haar gezicht niet dadelijk herkennen. Maar het was wel geschikt, om haar verlegenheid te verminderen, toen zij de vreemde dame met een lache, maar buiten-

gewoon welluidende stem hoorde zeggen: „Ik ben mij geheel bewust, dat ik een groot waagstuk onderneem; maar ik gevoel zoo'n groot medelijden met het arme meisje. Zij moest waarlijk een zeer ondankbaar schepsel zijn, als zij niet tenminste eenigszins haar best deed, om mijn goedheid door aanhankelijkheid en plichtsbesef te beloonen."

In dit oogenblik bemerkte de ambtenaar de tegenwoordigheid van Elze en gaf de vreemde dame een wenk, die voor haar een aanleiding was, om zich naar het jonge meisje te wenden. In

Fanny Flapuit zegt:

De wetenschap heeft nog nooit uitgemaakt waarom, wanneer twee menschen in den maneschiijn wandelen, er maar één schaduw is.

zooverre de dichte voile het toeliet, meende Elze een jong regelmatig gezicht met buitengewoon groote donkere oogen voor zich te zien. Zij durfde echter slechts even haar oogen op het gezicht der onbekende te vestigen. Zij was zoo verlegen, dat zij het nauwelijks verstond, toen de ambtenaar zei: „Kom toch naderbij, juffrouw Lobener! Hier is een dame, mevrouw Estella Deloria, die u tot zich wenschte te nemen."

„Natuurlijk in de veronderstelling, dat u het zelf daarmee eens is, juffrouw Lobener," zei de als mevrouw Deloria voorgestelde dame op een zeer vriendelijk en hartelijk klinkenden toon. „Kijk mij eens aan en zeg dan heel eerlijk, of het u mogelijk zou zijn, om vertrouwen in mij te stellen."

Elze zocht verlegen naar woorden en de ambtenaar, die haar radeloosheid bemerkte, kwam haar te hulp.

„Het zal u vermoedelijk aangenaam zijn, mevrouw Deloria, onder vier oogen met het jonge meisje te spreken. Omdat ik helaas geen kamer ter uwer beschikking kan stellen, zult u er misschien de voorkeur aan geven, om een kleine wandeling in den tuin te maken. Daar vindt u gelegenheid genoeg, om ongestoord en onbeïnvloed samen te kunnen praten."

De vreemde dame nam dit voorstel dadelijk aan en trok zeer vriendelijk den arm van de ver-

legen Elze door den hare. „Ja, ga met mij mee, kind! Buiten in de open lucht praat men vlotter dan in de ziekenhuisatmosfeer van deze ongezellige kamers."

Zij trok het willoos meegaande meisje met zich naar buiten en nadat zij zwijgend een paar dozijn schreden hadden afgelegd, verbrak zij met haar lage, sympathieke stem het stilzwijgen: „De belangstelling eener vrouw, die u tot heden niet gekend hebt, moet u eenigszins verbazen. Dat begrijp ik zeer goed, lieve juffrouw Lobener, en ik ben u wel een verklaring schuldig. Ziet u, toen ik eenige dagen geleden in de krant las, dat een jong meisje in het plantsoen door een hevige zenuwoverspanning flauw was gevallen, toen — maar wat is er dan, kind? U behoeft u over al die ellende waarlijk niet te schamen! Ik kan geen tranen zien en ben immers slechts hier gekomen om de uwe te drogen."

„Neem mij niet kwalijk!" verzocht Elze, die zooveel mogelijk haar best deed, om zich bedaard te houden. „Ik kan er maar niet overheen komen, dat de heele wereld met mijn ellende bekend is. Als mijn arme vader dat eens beleefd had."

„Plaag u niet met zulke gedachten! Juffrouw Nitschke, bij wie ik naar u informeerde, heeft mij verteld, dat ook uw vader hard voor zijn bestaan heeft moeten werken. Wie echter persoonlijk heeft ondervonden, wat het wil zeggen, arm en verlaten te zijn, weet wel, hoezeer iemand onder al die zorgen kan lijden."

In de uitdrukkingen der dame en in haar manier van spreken was iets, dat volstrekt niet met haar uiterlijke verschijning overeen kwam. Maar Elze, die anders een fijn gevoel had voor zulke dingen, hoorde nu slechts den klank van oprechte belangstelling in de woorden dezer zoo onverwacht gevonden vriendin, en er kwam een gevoel van oprechte dankbaarheid in haar op.

„Wat is u vriendelijk voor mij!" zei ze zacht. „En ik dacht, dat ik van iedereen verlaten was."

„Onzin, kind! Spreek maar tegen mij, zooals tegen uw moeder of — als het verschil van leeftijd u te klein voorkomt — zooals u tegen een oudere zuster zou spreken. Als wij goede vriendinnen gaan worden, wat ik van harte hoop en wensch, dan moet ik in ieder geval uw volle vertrouwen bezitten."

En waarlijk verdween langzamerhand de verlegenheid, die eerst de lippen van Elze gesloten had gehouden. Zij vertelde over haar gelukkige jeugd, over haar edelen, goedgehartigen vader, over het groote verdriet dat zijn vroege dood haar bezorgd had, over al de bittere beproevingen, die zij als hulpeloze wees had moeten doorstaan.

Mevrouw Deloria, wier gezicht nog steeds met een dichte voile bedekt was, scheen voor alles de grootste deelneming te gevoelen. Zij had haar arm om Elze heengeslagen en meermalen onderbrak zij de eenvoudige en toch zoo treurige geschiedenis van het jonge meisje door een levendigen uitroep van medelijden. Zij trok de slanke meisjesgestalte nog teederder naar zich toe en zei: „Maar wat is er dan voor een geschiedenis geweest met dien advocaat? Had u erop gerekend, dat hij met u zou trouwen?"

Elze kreeg een kleur als vuur. „Ik weet niet," stamelde zij. „Ik was zoo gelukkig en dacht geen oogenblik, dat onze verloving afkeurenswaardig was."

„Nu, een misdaad is het ook volstrekt niet geweest, hoogstens een jeugdige dwaasheid, en de jongeman is zeker het meest te berispen. Hoe is de geschiedenis met hem dan begonnen?"

„Hij had een kamer van juffrouw Nitschke gehuurd, omdat hij om een of andere reden niet bij zijn vader wilde wonen, en toen — toen was het immers heel onvermijdelijk, dat ik hem somtijds ontmoette."

„Nu ja, en de rest kan ik mij wel voorstellen. Die jonge heeren kunnen immers geen mooi meisje met rust laten. Hij wist u te verblinden, zoodat u in zijn liefde en zijn eerlijke bedoelingen

No. 5

geloofde, en toen was hij op een goeien dag er vandoor — niet waar?"

Elze schudde zeer beslist haar hoofd. „Nee, het stond al dadelijk vast, dat hij in Berlijn zou gaan promoveeren en de dag van zijn vertrek was al lang tevoren bepaald. Ook heeft hij nooit anders dan eerlijke bedoelingen met mij gehad. U mag niet ongunstig over hem spreken, als u mij geen pijn wilt doen."

„Dat wil ik niet, kindlief. Maar hij had toch wel moeten beseffen, dat hij nooit de toestemming van zijn vader voor een huwelijk met u zou verkrijgen. De oude man is, zooals ik gehoord heb, een rijk en hebzuchtig man, een echte vrek! En hoe hij over de liefdesgeschiedenis van zijn zoon denkt, hebt u immers wel uit zijn eigen mond vernomen."

Elze hield haar handen voor haar oogen. „O, het was verschrikkelijk!" fluisterde zij. „Ook de ruwste menschen, met wie ik na den dood van mijn vader in aanraking kwam, hebben niet zulke wreede dingen tegen mij gezegd als hij."

„Hij wilde u zeer zeker alle hoop ontnemen, dat hij ten laatste toch zijn toestemming zou kunnen geven. En terwijl u dit weet, wilt u nu toch altijd nog op den jongeman blijven vertrouwen?"

Zij kreeg geen antwoord, en ging op dringenden toon voort: „Luister naar mij, lief kind, en wees verzekerd, dat ik met de beste bedoeling tegen u spreek. U moet deze liefdesgeschiedenis uit uw hoofd zetten, hoe eer en hoe grondiger — des te beter! Want die advocaat zal zeker niet met zijn vader gaan twisten, alleen om tegenover u zijn woord te houden, en als hij u misschien nogmaals de mooiste beloften zou doen, ten slotte laat hij u toch zitten. Als hij waarlijk de witte raaf zou zijn, waarvoor u hem aanziet, en hij liever zijn toekomst en vermogen zou wagen dan zijn woord te breken, dan was het zeer zeker uw plicht verstandig te zijn en een einde aan de geschiedenis te maken, voordat u allebei ongelukkig bent geworden. Want zulke huwelijken worden altijd ongelukkig. De hartstocht vervliegt en dan komt het berouw. Geloof dat van een ervaren vrouw, die het beter met u meent dan iemand anders op de wereld."

„Voor mij moet Rudolf waarlijk zijn toekomst niet opofferen," zei het jonge meisje op beslist toon. „Hij moet mij eerder voor trouweloos houden, dan dat ik tegen dien prijs gelukkig word."

„Dat is dapper gesproken. Maar zult u ook flink genoeg zijn, om dit goede voornemen vol te houden, als hij u opnieuw met zijn liefdesverklaringen zou vervolgen? Een meisjeshart is gewoonlijk zwak en gemakkelijk te veroveren."

„Ik zal sterk zijn. Maar — vergeef mij, als deze vraag u tegen mijn wil zou hinderen — welke waarde kan het voor u hebben, dat ik zoo'n belofte voor u afleg?"

Vrijmoedig keek zij de vreemde dame daarbij aan en het kwam haar voor, dat de groote donkere oogen fonkelden.

„Zonder zoo'n belofte zou ik niet in staat zijn, iets voor u te doen, en nu, nadat ik u heb leeren kennen, zou ik deze onmogelijkheid van ganscher harte betreuen. Ik ben een alleenstaande vrouw, een weduwe zonder kinderen en verdere familie. Mijn geldelijke omstandigheden vergunnen mij, geheel volgens mijn wenschen te leven en ik zou mij zeer gelukkig kunnen voelen, als mijn eenzaamheid niet zoo vaak drukkend en smartelijk was. Ik verlang naar het gezelschap van een jong menschenlijk wezen, dat mij oprecht genegen is, en voor wie ik in droeve uren mijn hart zou mogen uitstorten. Toen ik over uw levenslot in de krant las, hoopte ik, misschien eindelijk zoo'n wezen te hebben gevonden. Ik ben hier gekomen, om u in mijn woning een veilig toevluchtsoord aan te bieden. Niet mijn gezelschapsjuffrouw in de gewone beteekenis, neen, mijn vriendin, mijn jongere zuster moet u worden en ik geloof, dat u het niet zult behoeven te betreuen, als u met mij meegaat. Slechts een enkele voorwaarde zou ik daarbij moeten maken, maar een voorwaarde, die voor mij onmisbaar is. U mag volstrekt geen relatie meer aanhouden met een of meer personen uit uw vroegeren kring. U moet geheel aan mij toebehooren en vooral moet die liefdesgeschiedenis voor altijd begraven zijn, zoodra u een voet in mijn woning zet. Denk er dus goed

over na, of u mij die verzekering kunt geven. Ik ben bereid, om u daarvoor tot morgen den tijd te gunnen."

„Ik behoef er volstrekt niet over na te denken," zei Elze kalm. „Mijn besluit is genomen. Als u het met mij wilt probeeren — ik ben bereid, u te volgen."

„Dat had ik gehoopt," zei mevrouw Deloria levendig en met groote vreugde. „U belooft mij dus, voortaan noch een persoonlijken noch een schriftelijken omgang met dien advocaat te houden of met een bemiddelaar, van wien hij misschien gebruik zou kunnen maken?"

Elze gaf haar een hand, die zoo koud was als die van een doode. „Ik belooft het," zei ze eenvoudig, maar met een uitdrukking, die geen twijfel aan de oprechtheid van haar voornemen toeliet.

„En zult u trachten, mij een weinig lief te krijgen?"

De dankbaarheid, die ik u verschuldigd ben, zal het mij gemakkelijk maken, mevrouw!"

De vreemde dame boog naar haar toe en voor den eersten keer schoof zij haar voile omhoog om

Regen

*

*Weemoedig en zacht zingt de wind door de boomen
Een lied van traag-druppelende regen;
Het vage gedrop van de tranende bladeren
Klinkt triest langs de waterige wegen.*

*Soms spelt en sijpt het uit 't grijs-grauwe spansel,
Een sluier hangt over de weiden;
Het klagend geruisch van de meenende boomen
Klinkt zwak en het zwijgt er bij tijden.*

*Het drassige land ligt in eenzamen sluimer
Te wachten op 't licht, dat de grauwoheid
Zal breken met zonnige heldere glansen,
Bestralen het land in zijn weidschheid....*

*Maar 't volkendons blijft en zijn grauwoige tint
Hangt zwaar over d' eenzame velden,
Die moeizaam verlangen naar 't lachende licht,
Dat vurig zijn kracht zal doen gelden.*

J. HARTMAN.

haar te kussen. Elze zag, dat zij zich niet vergist had, toen zij achter de doorschijnende voile een bijzonder mooi gezicht meende te bemerken. Maar het was een gezicht, dat al over de eerste jeugd heen was, het gezicht eener vrouw van vijf en dertig jaar, die de kunstmiddeltjes niet kon missen, om de verraderlijke sporen van het ouder worden te verbergen. Maar haar donkere oogen schitterden nog in een waarlijk jeugdig vuur en jeugdig onstuimig was ook de manier, waarop mevrouw Deloria nu haar beschermeling in haar armen sloot.

Elze was graag nog tot den volgende dag in het ziekenhuis gebleven, maar mevrouw Deloria wilde daar niets van hooren.

„Binnen twee uur zal ik met een auto hier zijn, om u af te halen," beweerde zij, „want de rust en verpleging, die u nu nog voor uw volledige genezing noodig hebt, vindt u in mijn behaaglijk huis honderdmaal beter dan in dit ziekenhuis, waarvan de lucht alleen al genoeg zou zijn, om mij ziek te maken."

Een verdere tegenspraak was onmogelijk en dus ging het volgens den wensch van mevrouw Deloria. Toen Georg Wendrich na den middag weer aan het ziekenhuis kwam, moest hij tot zijn verbazing vernemen, dat Elze Lobener al ontslagen was en zich goedverzorgd in het huis eener deftige en menschenlievende dame bevond.

VIII

Toen de graanhandelaar Frans Krauze des avonds tegen tien uur van zijn handelsreis terugkeerde, trof hij in de gang van zijn huis een onbekenden heer aan, die zooveen voor den derden keer op dien dag naar hem kwam vragen.

„Daar is hij," zei de knorrige huishoudster, terwijl zij op haar meester wees. „Nu zal dat geloop toch eindelijk wel uit zijn."

Zij wierp de deur van de keuken achter zich dicht, zonder zich verder met die twee te bemoeien. Krauze echter, die als bagage slechts een niet groote handtas bij zich had, vroeg op een toon, waarin duidelijk zijn verbazing over dat late bezoek klonk: „Wenscht u mij te spreken? Met wien heb ik het genoegen?"

De man boog even en antwoordde zeer beleefd: „Ik ben de rechercheur van politie, Gohring en kom met een opdracht van den hoofdcommissaris. Deze laat u verzoeken, nog dezen avond bij hem op het bureau te willen komen. Het onderzoek betreffende den moord moet met de grootste haast worden ingesteld."

Krauze had de gesloten deur van zijn kantoor geopend en terwijl hij nu een doos lucifers voor den dag haalde, om het gas aan te steken, zei hij met de twijfelende uitdrukking van de grootste verbazing: „Zou dat niet een vergissing zijn? Wat is dat voor een onderzoek, waarbij u mij noodig hebt? En wat is dat voor een moord, waarover u sprak?"

„U weet dus nog volstrekt niets? Ach, dan spijt het mij zeer, mijnheer Krauze, de overbrenger van slecht nieuws te moeten zijn. Uw bloedverwante, mevrouw de weduwe Wilhelmina Abt, is vanmorgen vermoord in haar woning gevonden."

Krauze hield den brandenden lucifer in zijn hand, maar hij vergat zijn arm naar de gaslamp op te heffen en staarde den ambtenaar aan zooals iemand, die twijfelt, of hij wakker is of droomt. „Vermoord — mijn schoonzuster? Neen, dat is immers niet mogelijk."

„Het feit is helaas zeer waar. Maar let op, mijnheer Krauze, u zult uw vingers branden."

De waarschuwing was niet overbodig, want op dit oogenblik moest Krauze het houtje weggoien, dat zijn vingertoppen al brandde. De twee mannen stonden nu in een volledige duisternis, de vreeselijke opwindung, waarin zoo'n onverwacht ongeluksbericht hem noodzakelijk moest brengen, maakte het wel begrijpelijk, dat de graanhandelaar haast twee minuten lang tevergeefs naar de neergelegde doos zocht.

„Ik kan het niet begrijpen — het wil niet uit mijn hoofd," klonk zijn stem in de duisternis. „Wie heeft dat de arme vrouw toch aangedaan? Zij had toch geen vijand! Spreek toch, mijnheer: door wien werd die vreeselijke misdaad bedreven?"

„Het is bijna zeker een roofmoord geweest. Van de daders hebben wij echter tot nu toe geen enkel spoor. En omdat de hoofdcommissaris hoopt, van u misschien kostbare inlichtingen te ontvangen, laat hij dringend om uw spoedige komst verzoeken."

„Ik ben zeer zeker geheel ter uwer beschikking. Als u het goed vindt, ga ik dadelijk met u mee. Wanneer werd de misdaad bedreven?"

„In ieder geval in de morgenuren van dezen dag. Alle kenteekenen doen dat veronderstellen. — Mag ik u misschien met mijn lucifers helpen, mijnheer Krauze?"

„Ik dank u, daar is de doos al. U moet mij verontschuldigen, als ik eenigszins van streek ben; maar zulk nieuws — zulk nieuws!"

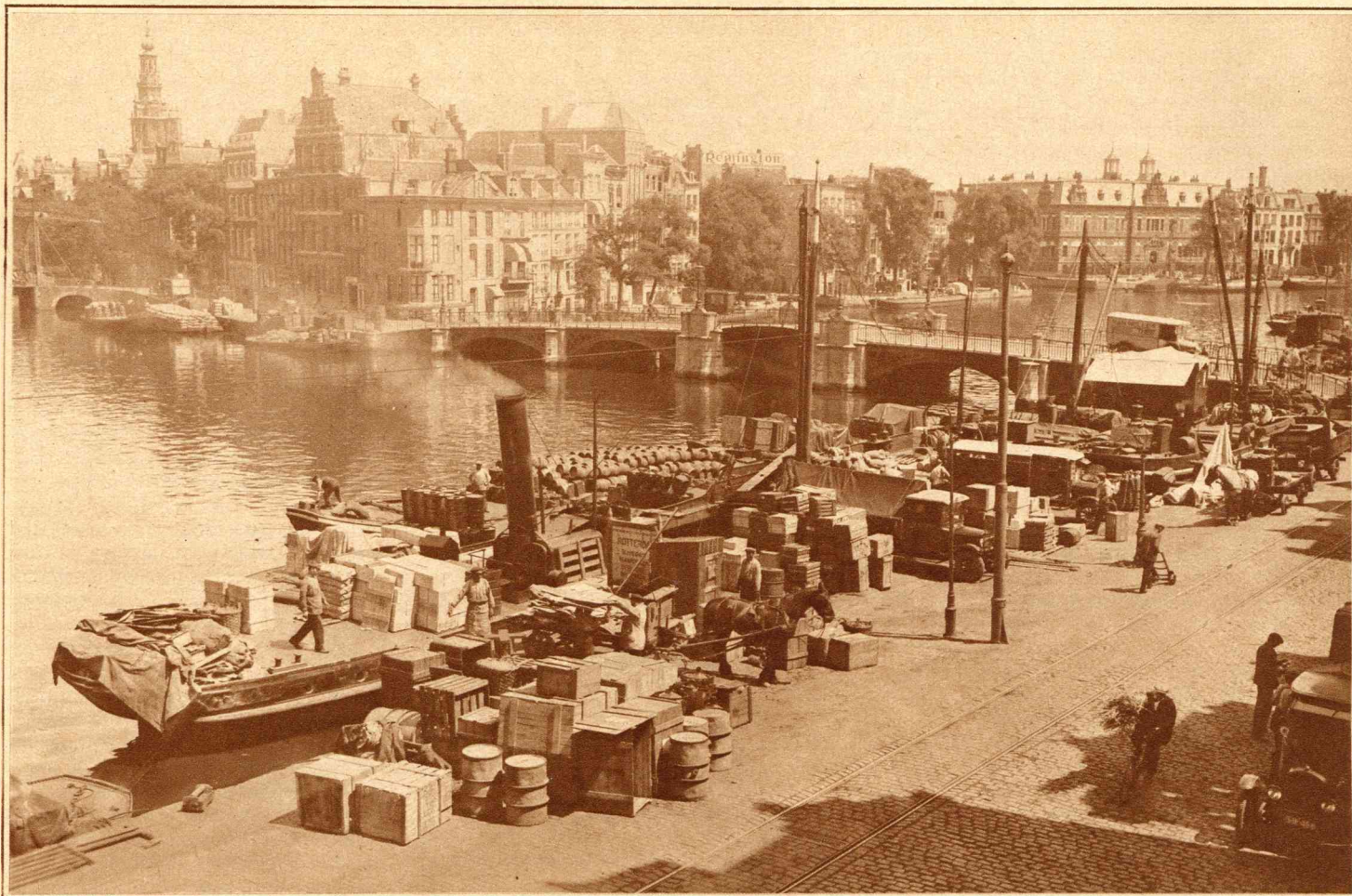
De gasvlam ging op en wierp een helder licht op het hoofd van den graanhandelaar. Zijn scherpgevormd gezicht was zeer bleek, maar in zijn ondoorgrondelijke gelaatstreken was niets van de hevige aandoening te lezen, die uit zijn woorden bleek.

„Gisteren nog gezond en flink, en vandaag door de hand van een schurk vermoord!" prevelde hij en hoofdschuddend voegde hij eraan toe: „Het moet immers waar zijn, omdat u het zegt; maar ik kan nog niet goed in het geval berusten. En misschien is zij bovendien onder vreeselijke pijnen gestorven — ik smeeke u, mijnheer, laat mij alles vernemen. Ik ben er op voorbereid, om ook het vreeselijkste van u te hooren."

„Ik wil u graag vertellen, wat ik weet; maar u zult wel toestaan, dat ik het onderweg doe. Iedere minuut, die wij winnen, kan voor het onderzoek van belang zijn."

„Ja, ja. U hebt gelijk — wij zullen gaan. Vergun mij slechts, even in mijn huiskamer vlug een glas wijn te drinken. Ik was toch al vermoeid door de inspanning van de reis en nu heeft de schrik mij zoo aangepakt, dat ik nauwelijks op de been kan blijven. U zult niet lang op mij behoeven te wachten; ik ben dadelijk weer terug."

(Wordt voortgezet)

Een fraaie opname van den Amstel bij de Munt, een tafereel van leven en bedrijvigheid.

AMSTERDAM TUSSCHEN 6 EN 9 UUR

Nu het herfst is geworden en de hemel parelgrijs is boven onze stad, nu de eerste gele blaren in de singels en de grachten drijven, nu de parken vlammen van rood en goud, en de lucht iets kruidigs en pittigs heeft, zoodat onze longen er als 't ware niet genoeg van kunnen indrinken, schijnt Amsterdam nog móóier, nog droomeriger, nog jeugdiger dan anders.

Er is geen maand in het jaar, waarop Amsterdam niet bekoorlijk is voor het oog, dat door stedschoon kan worden ontroerd — maar in de Herfstmaand heeft de stad iets ondefinieerbaars, dat „ik-en-weet-niet-wat”, dat elke plaats met karakter op een andere manier bezit.

Amsterdam op een herfstmorgen.

Men zal ver moeten reizen om dergelijke impressies te ondergaan, als geschonken worden in de vroege uren, hier, aan Amstel en IJ.

Uit de vochtige en koude nevels duiken de bleeke gezichten der huizen op, wanneer het omstreeks zes uur traag begint te dagen. De witgrijze mist trekt langzaam omhoog uit het grachtwater, dat nu schijnt te stoomen. De oude lindeboomen langs de wallen staan met hun natglimmende bladeren te huiveren, tot de zon doorkomt.

Maar nog is het zoover niet.

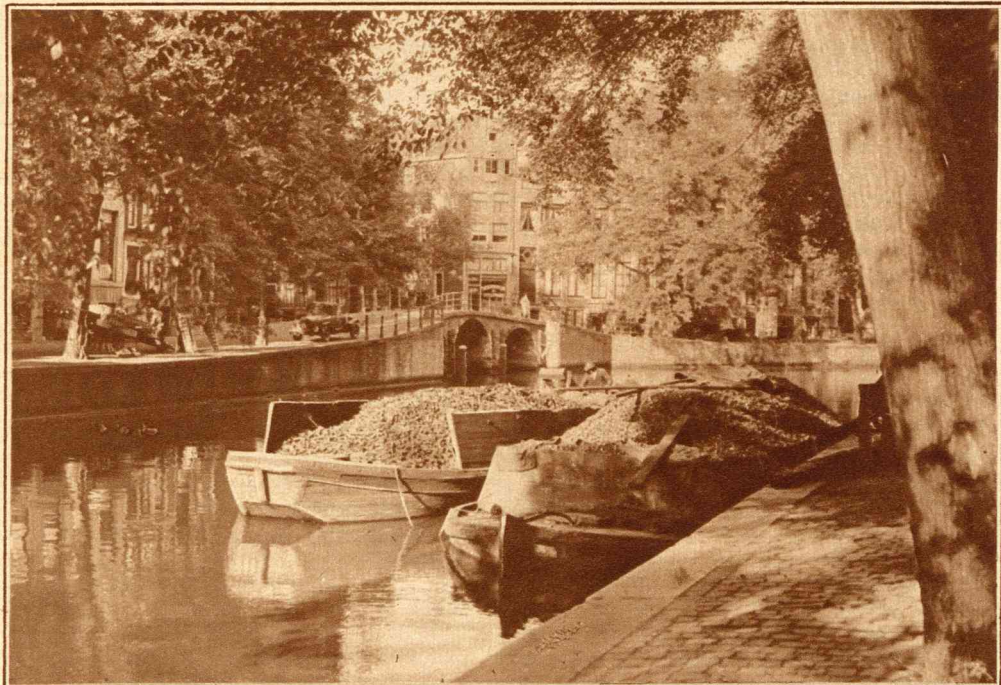
Een eerste tramwagen heeft nog z'n gele voorlantaarn op; de boeren met hun hoogopgestapelde

karren met verse groenten en vruchten — iedere handwagen is een stilleven op zich — de melkbezorgers, die naar de buitenwijken moeten, rijden nog heel voorzichtig. 't Is nog niet licht genoeg. En ginds wordt nog aan de herstelling van de trambaan gewerkt, met de lampen erbij!

De voetstappen van de enkelen die voorbijgaan — werklied die vroeg op karwei moeten wezen, een dagbladredacteur, die nachtdienst heeft gehad, of een surveilleerend dienaar van de heilige Hermidad, die nu nog rustig zijn pijpje mag rooken — klappen hard, en het geluid kaatst van de straatstenen tegen de gevels.

De zon komt over de Zuiderzee, over Diemen en den Ringdijk, naar de Watergraafsmeer. Dáár straalt ze het eerst. Maar snel is haar zegetocht door de stad.

De nevelsluiers lossen zich op, de gebouwen en torens krijgen weer hun vertrouwde aanzien van iederen dag, van gisteren en eergisteren. De lantarens flappen overal en alle tegelijk met één flits uit — o, goede tijd met je krommen, sjokkende lantaarn „opsteker”, die bedaard van paal tot paal wandelde om de kleine lichtjes te „dooven”, wat lijkt je al heel ver achter ons te liggen — de boomen strekken zich naar het zonlicht, een kamervenster wordt ergens opengestooten, en een stadsche haan kraait luid en parmantig of hij de zon heeft doen opgaan.

Een heerlijk herfstzonnetje aan de Heerengracht bij het Koningsplein. In de gracht eenige schuiten met stookvoorraad, voorbode van den naderenden winter.

Het vroege Amsterdamsche leven tijdens de melkmarkt aan de Prins Hendrikkade.

De stad ontwaakt.

Het beweeg op straat wordt drukker. Bakkerskarren klappen (1) en vischboeren duiken opeens van alle kanten op en beginnen elkaar hun aanprijzende kreten van wijk tot wijk toe te roepen. Met zwaarbeladen tasch vangt de postbode zijn ronde aan, de krantenbezorgers laten het ochtendblad in de bus vallen, opdat de heer des huizes — die iederen dag opnieuw beweert niet nieuwsgierig te zijn — aan het ontbijt toch vooral zal weten wat er in den „afgelopen” nacht is gebeurd.

De Gemeentetram ontwaakt ook en zet wat meer vaart in haar ochtendlijk slakkengangetje — er zijn al mensen, die naar het station moeten.

De treinen voeren uit den omtrek al honderden arbeiders en arbeidsters voor werven en werkplaatsen en fabrieken aan; en evenzoovelen gaan er de stad uit om buiten te werken.

De ponten die over het Y varen zijn al dicht bezet. Zilverig spat het frissche water langs de boorden; de pont is geen plezierboot — allesbehalve — maar over het Y varen is altijd een pleziertoetje. Zeker op een herfstmorgen (over wintermorgens oordeel ik toch maar liever niet!)

En dan breekt de stroom van fietsers los. Om acht uur gaat het nog en schijnen er ook nog voetgangers te bestaan; maar om half negen niet meer. Dan fietst alles. Dan is de niet-fietsende Amsterdammer niet in tel. Acrobaten zijn er onder

De vroege ochtendzon weerspiegelt vol tinteling in het water van de Prinsengracht.

len zijn. Ik geloof, het is voor een forens maar half zoo moeilijk heelhuids op zijn werk te komen als voor een normaal stedeling. Bovendien, hij kan vanuit zijn coupé nog een kwartiertje of half uurtje natuur zien. Boven de velden welft zich de zilvergrijze herfsthemel, waarlangs de wolkschepen zeilen, ongewis van vaart en zonderling van vorm.

Maar zoo spoedig de trein onder de overkapping is, is het gedaan met zijn rust. Het groote verkeer laat hem geen herinnering aan velden en wolken.

Zoemend vertrekken de elektrische treinen en puffend zetten de locomotieven er vaart in, naar Noord en Zuid, Oost en West.

In de algemeene run naar den uitgang wordt de arme forens opgenomen en als hij op het Stationsplein staat — en hem vier ochtendbladen tegelijk onder den neus worden gehouden — en hij het taxi-getoeter, het tingen der trambellen, het schellen der fietsers, en boven alles uit den lokkende klank van een vertrekkende zeeboot of het fijne paleiscarillon hoort — dan is het hem of Amsterdam nooit slaapt, maar altijd wakker is.

En het schoone sprookje van de stad, die door de zon werd bevrijd uit de kluisters van mist en nevel — hij vermoedt het zelfs niet.

S. A. BOT.

Een pittoresk hoekje bij den Zeedijk, beschenen door de morgenzon.

die ridders en edelvrouwen van het stalen ros. Je sluit je oogen om maar niet te zien hoe ze zich tusschen een handkar, een stilstaanden auto, een verdwaalden voetganger en de treeplank van een tramwagen doorwringen — maar als je den gil maar niet hoort, dien je zeker verwacht, durf je weer kijken, en.... de schuldige rijdt al weer losjes en luchtigjes verder alsof hij alleen op de straat was.

Dat er 's morgens bij het aangaan van scholen

(1) Ja, dat zou u wel willen. Geen versch brood voor tien uur, hoor!

en kantoren niet tientallen ongelukken, speciaal fietsongelukken gebeuren, het is te danken aan onze onwaardeerbare verkeerspolitie, die in de zonderlingste — maar altijd bevallige — standen aanwijst, wie dóór mag gaan en wie stoppen moet.

Alleen als het slecht, héél slecht weer is, is die fietsersstroom minder bruischend en minder lang. Dan moeten de tramwagens het ontgelden, waar lusliefebbers bij tiental-

Een herfstkiekje van de oude Ridderdwarsstraat.

Aalsmeer is een van die Hollandsche plaatsen, die ondanks hun niet al te groote uitgestrektheid en nogal beperkt inwonersaantal toch bogen kunnen op een bekendheid in wijden omtrek, uit hoofde van een bepaald artikel, dat er geproduceerd wordt. Ja, Aalsmeer kan zelfs trotsch gaan op een internationale vermaardheid door zijn reputatie van bloemen-oord, de plaats waar de schoonste en meest gevarieerde bloemsoorten worden gekweekt en verzonden tot ver buiten de landsgrenzen. Maar behalve dat, is Aalsmeer bij

AALSMEE
UIT DE LUCHT BE

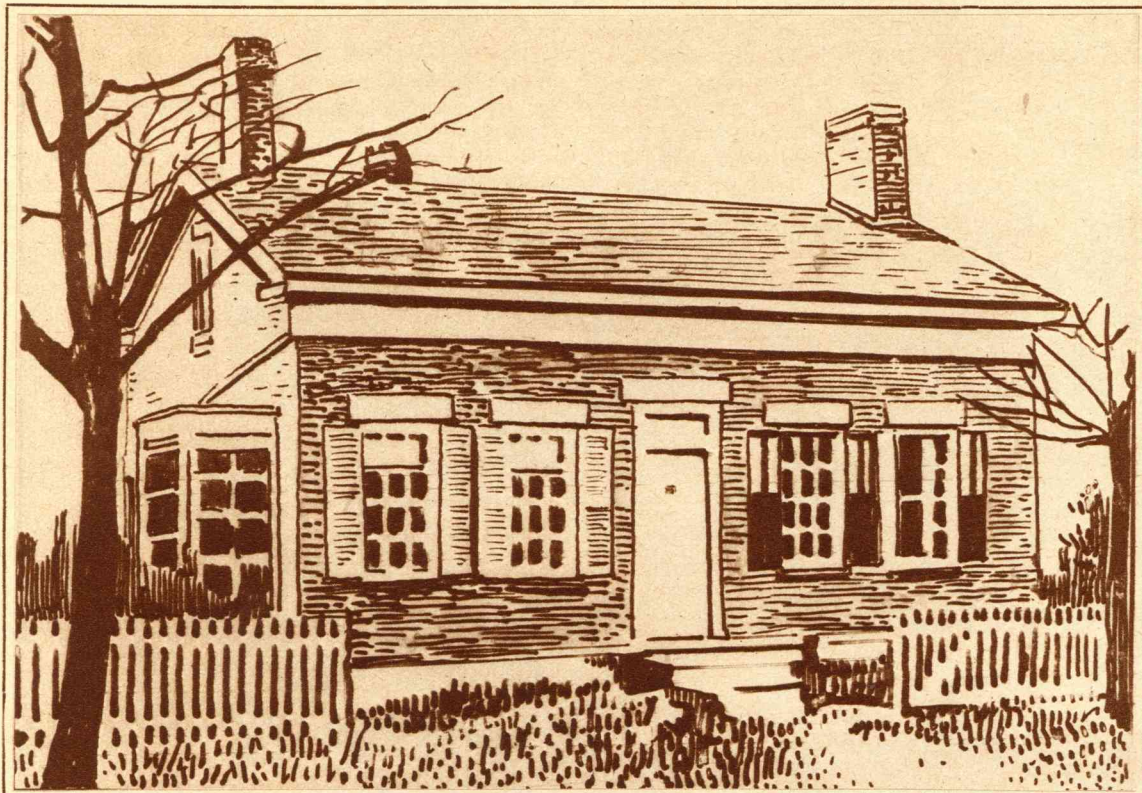

Foto K. L. M.

PAALSMEEER

DE LUCHT BEZIEN

sportliefhebbers vooral bekend als een centrum van zeil- en roeisport, dank zij de in zijn onmiddellijke nabijheid gelegen uitgestrekte plassen, die een ideaal terrein vormen voor het beoefenen van deze gezonde sport. Op bovenstaande foto heeft men een prachtig overzicht van het dorp, waar men duidelijk de rechthoekige tuinen en kweekplaatsen onderscheiden kan, alsmede het gebouw met steigers der zeilvereniging met de talrijke zeilbooten en rechts het spoorweg-emplacement met het fraaie stationsgebouw.

Het geboortehuis
van Edison.

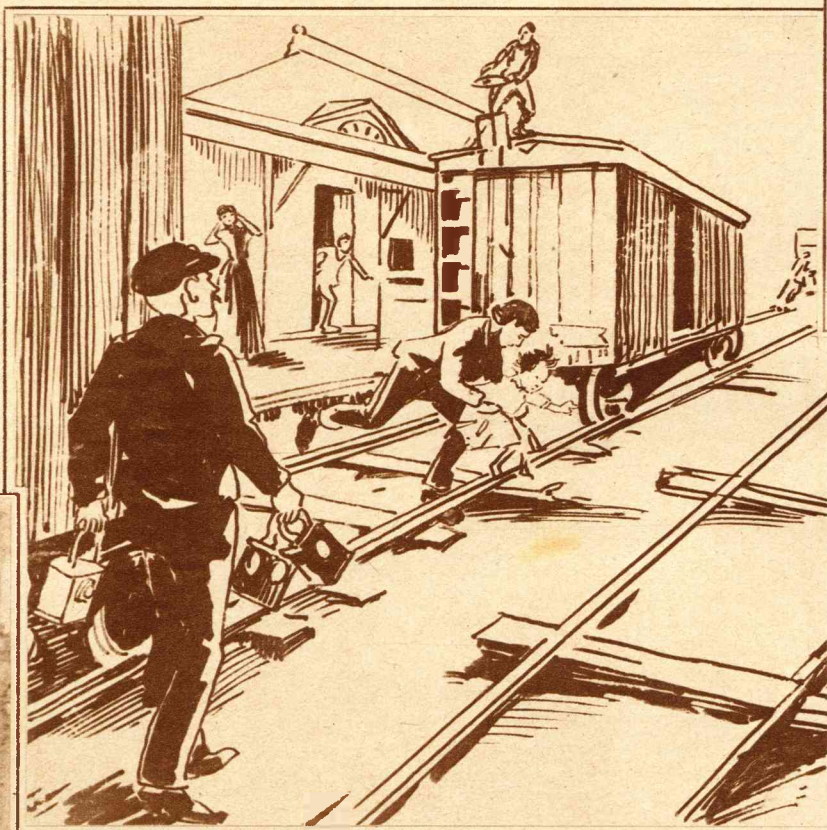
Edisons vader, Samuel Edison.

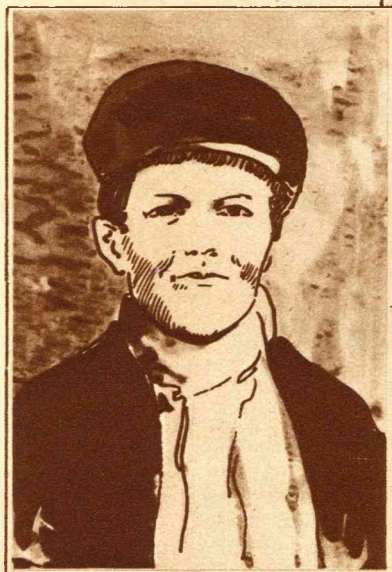
UIT EDISONS LEVEN

Gansch de beschaafde wereld heeft zich op-gemaakt, bij den 50sten verjaardag van de electrische gloeilamp, den uitvinder hiervan, Thomas Alva Edison, een der grootste thans levenden, te huldigen; den man, wien de menschheid ontzaglijk veel te danken heeft, dank zij wiens genie en vernuft, volharding en onverpoosden arbeid wij, die ons tot zijn tijdgenooten mogen rekenen, ons dagelijks kunnen bedienen van de meest ingenieuze vindingen op electrisch en ander gebied.

Onder het licht van een electrische lamp, uitgevonden door Edison, schrijven we een telegram, dat voor een redelijke som naar het andere eind van de wereld wordt gezon-

Als jongeman redt hij een knaapje,
welk voorval van groote beteeken-
nis werd voor zijn later leven.

De jeugdige Edison
als krantenjongen.

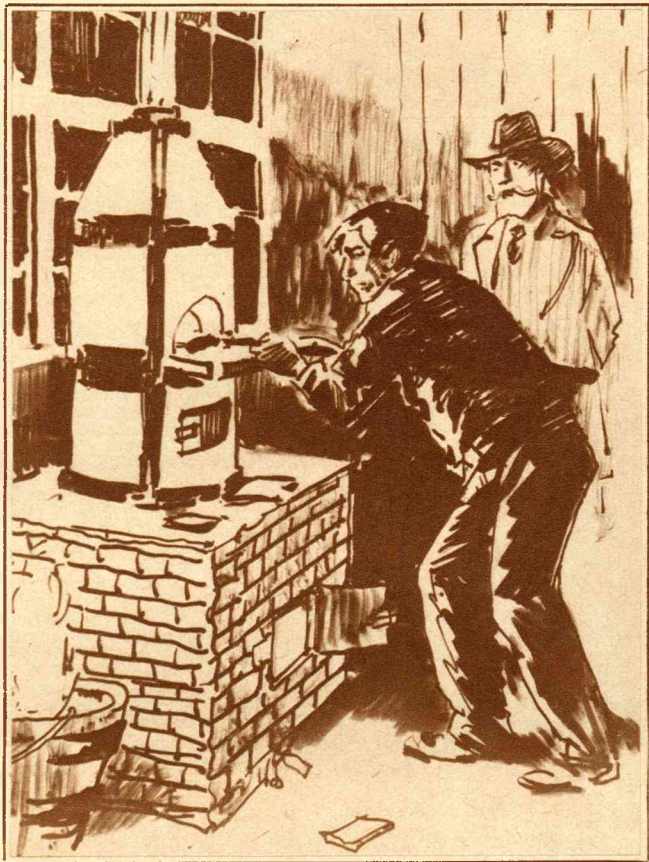
Edisons moeder,
Nancy Elliot.

gemakkelijkt door de onderverdeling van electrischen stroom, door ons per electrische tram of trein te laten vervoeren of ons per lift naar hooggelegen vertrekken te begeven, dank zij Edison; of de huisvrouw reinigt haar kleeden met een stofzuiger of hanteert het electrische strijkijzer, dank zij Edison!

Zoo zouden we kunnen doorgaan en dagelijksche gemakken en geriefelikheden kunnen opnoemen, die we geheel of grootendeels verschuldigd zijn aan het genie en de vindingrijkheid van dezen begenadigden mensch! Evenwel, de lezer zal dezer dagen wel overstelpt zijn met dergelijke lectuur, weshalve we liever volstaan willen met het verwijzen naar een reeks illustraties, door de vaardige hand van onzen teekenaar naar authentieke stukken en gegevens gewrocht en die op pakkende wijze eenige prominente voorvallen uit Edisons rijke leven weergeven.

* * *

De stichter van het huis Edison in Amerika kwam in 1730 uit Holland daar aan en vestigde

Aan het werk bij zijn oven tijdens zijn experimenten voor de elektrische gloeilamp.

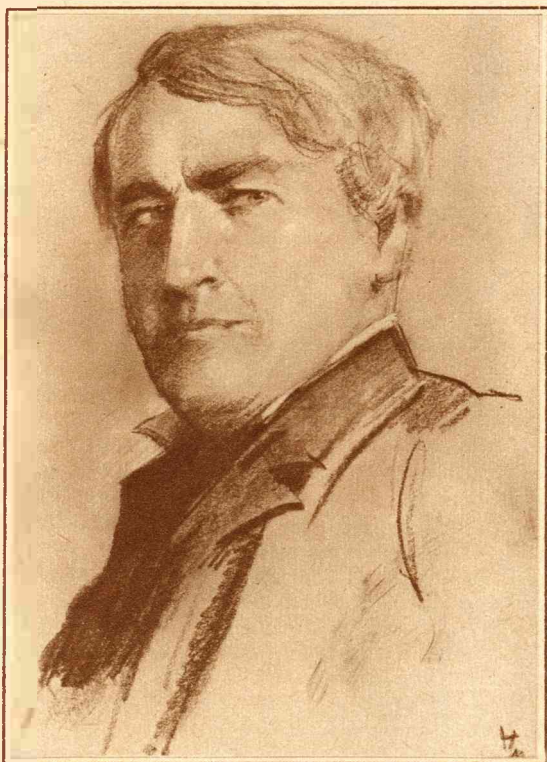
Thomas een baantje als krantenjongen op het buurtspoortje tusschen Port Huron en Detroit, in Michigan. Het was in den wagon, waar hij ruimte had om z'n nieuwsbladen en anderszins te bergen, dat hij een tweede-handse drukpersje plaatste en begon met de uitgave van de „Weekly Herald”, het eerste nieuwsblad, dat gereed werd gemaakt in een rijdenden trein. Daar richtte hij ook een klein laboratorium in. Op zekeren dag viel tengevolge van een schok van den trein een stuk phosphor op den vloeg, die vlam vatte. De

hij er eindelijk in, den elektrischen stroom te voeren door een lamp, waarin een gecarboniseerde katoendraad was aangebracht. De lamp brandde veertig uren achtereen en Edison wist, dat hij eindelijk in zijn opzet was geslaagd.

Ziehier enkele grepen uit een succesvol leven, zooals slechts aan zeer weinigen op deze wereld beschoren is! Een leven, dat aan een ieder van ons ten voorbeeld gesteld kan worden en overtuigend bewijst hoe energie en volharding en onvermoeide arbeid leiden kunnen tot de meest bewonderenswaardige resultaten der gansche menscheid ten zegen!

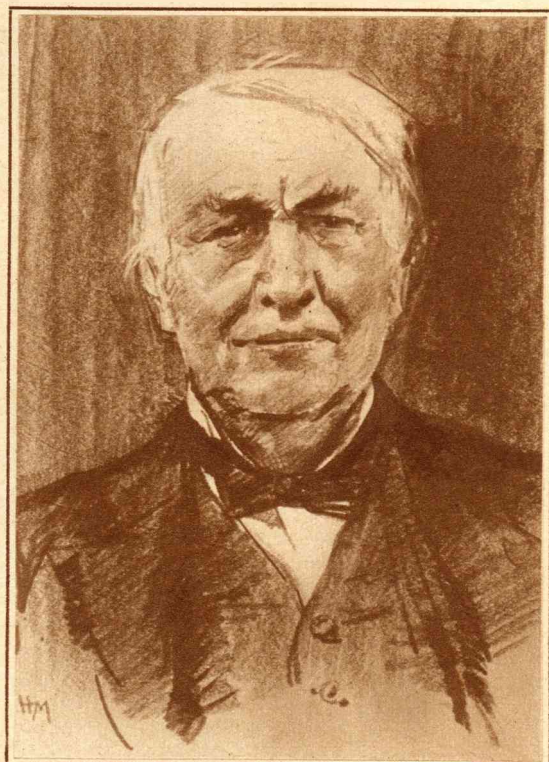
Na vijf dagen en nachten van gestagen arbeid aan zijn phonograaf.

*EDISON
vóór een halve eeuw.*

chef van den bagagewagen slaagde er in het vuur te dooven, maar hij wierp tegelijkertijd den jongen Edison met al zijn duivelsche toestellen naar buiten. Zes jaar lang trok de jongeman door de Midden-West, dan hier, dan daar emplot vindend, en weer weg trekkend, wanneer hij er genoeg van had. Voortdurend verdiepte hij zich in de wetenschappelijke werken van Faraday en anderen. Zijn vindingrijke geest ging voort allerlei handige en nuttige dingen te vervaardigen. Een zijner eerste uitvindingen op electro-technisch gebied was een apparaat voor het electrocuteren van kakkerlakken, die 's avonds zijn kantoor binnendrongen. Hij interesseerde zich ook sterk voor de telegraphie. Op zekeren morgen, terwijl hij op het perron het rangeeren van een trein gadesloeg, zag hij, hoe het zoontje van den stationschef de baan over stak, juist toen een goederenwagen in snelle vaart kwam aangerold. Hij snelde toe en wist het kind in veiligheid te brengen. Uit dank daarvoor bood de vader van het geredde kind J. U. Mackenzie, den jongen Edison, die toen vijftien jaar was, aan, hem in de geheimen der telegraphie in te wijden.

Steeds bezig met het uitwerken van allerlei problemen op het gebied der verlichting, zag Edison de noodzakelijkheid in van een materiaal dat gloeien kon, met groot weerstandsvermogen en een zoo klein mogelijk uitstralingsoppervlak. Hij nam meer dan 16000 proeven met kooldraad, vervaardigd uit verschillende materialen, welke hij in een kleinen oven het vereischte proces deed ondergaan. Den 21en October 1879 slaagde

*Zooals men den 82-jarigen
grijsaard thans kent.*

DUISTERE MACHTEN

NAAR HET ENGELSCH VAN JOSEPH HOCKING

HET VERHAAL TOT NU TOE

Mark Martineau is beschuldigd van moord op Abraham Robertshaw. De jury spreekt het „niet schuldig“ over hem uit, maar de publieke opinie houdt hem voor schuldig. Hij wendt zich tot rechter Sedgmoor om raad. Deze adviseert hem in Canada of Australië zijn geluk te beproeven, maar Martineau wil het land niet uit. Dina, Sedgmoor's dochter, geeft Martineau gelijk. Mark wandelt 's avonds langs de kade en ontmoet daar een jonge bloemenverkoopster, Elsie May. Deze geeft hem drie shillings en den raad, Londen te verlaten, naar buiten te gaan en daar als tuinknecht werk zien te krijgen. Hij wordt door Wilding, die villa „Poplars“ bewoont, in dienst genomen. Dina Sedgmoor komt op de „Poplars“ logeeren en herkent Mark Martineau. Zonder zich goed rekenschap te geven van de mogelijke gevolgen voor Martineau, deelt zij den jongen Herbert Wilding mede, wie Martineau eigenlijk is. De oude heer zegt hem de betrekking op. Hij treedt in Londen als boekhandelaarsbediende in dienst bij Josua Bentham. Het gelukt hem 'n betrekking als secretaris te krijgen bij Dr. Margraves, 'n archeoloog. Tot z'n verbazing ontvangt hij een paar dagen daarna een uitnodiging voor 'n avondpartij ten huize van rechter Sedgmoor. Herbert Wilding is er ook. Hij spreekt met de gasten over Mark, waardoor deze door iedereen gemeden en genoodzaakt wordt het huis te verlaten. Hij vindt in Scotland Yard een brief, waardoor hij op het spoor van den moordenaar hoopt te komen. In een restaurant ontmoet hij kort daarop Edgar Barret, wiens naam in den brief genoemd wordt. Op een avond verlaat Barret Londen. Mark volgt hem ongezien. Barret gaat naar een eenzaam landhuis en Mark legt zich voor 't huis in hinderlaag. Daar ziet hij aan een der vensters een jong meisje in wier oogen een uitdrukking van ontzetting ligt. Eenige oogenblik-

ken later verdwijnt de gestalte en verlaat ook Barret de woning en daarna Londen zonder adres achter te laten. Mark gaat weer naar het landhuis, doch wordt van achteren overvallen en bewusteloos geslagen. Hij ontwaakt in een ziekenhuis dat hij na eenigen tijd hersteld verlaat. Nu gaat hij weer naar 't landhuis, komt door de achterdeur binnen en hoort in een der kamers op de 2e verdieping iemand luid snikken. Hij treedt de kamer binnen en vindt daar 'n jong meisje van ongeveer 20 jaar. Uit het onderhoud dat volgt, blijkt, dat zij een geheim verdriet heeft, hetwelk zij nog niet wil openbaren. Mark deelt het doel van zijn komst mede en zij spreken af, dat hij over een dag of drie zal terugkomen. Mark verlaat ongemerkt het landhuis. Hij stelt nu persoonlijk een onderzoek in in het huis en de kamer waar Robertshaw vermoord is en ontdekt in die kamer een kleine opening die toegang geeft tot de vliering van het huis er naast. Op die vliering vindt hij een haarspeld van een vrouw. In de bladen leest hij, dat in Marystreet een moord gepleegd is op zekeren George Dawson. Elsie May, het meisje dat hem drie shillings geleend heeft, wordt van dien moord verdacht en in arrest gesteld. Mark bezoekt haar in de cel en daar hij inmiddels tot advocaat gepromoveerd is, biedt hij zich aan om als haar verdediger op te treden. Dit aanbod wordt door Elsie, die verzekert onschuldig aan den moord te zijn, aanvaard. In het lijkenhuis komt Mark tot de ontdekking, dat de vermoorde George Dawson Edgar Barret is. Bij het onderzoek voor den rechter meldt zich ook als getuige zekere Imri Clarke, 'n handelaar in Oostersche juweelen, aan, die meedeelt, dat de vermoorde zijn secretaris was. Mark besluit Imri Clarke te bezoeken. Hij wordt door dezen beleefd ontvangen, doch wijzer wordt hij niet. Hij tracht inlichtingen bij Elsie May in te winnen omtrent Edgar Barret, maar zij kan hem niet veel vertellen. Op

straat ontmoet hij daarna Dina Sedgmoor met wie hij een onderhoud heeft, waaruit blijkt dat ze elkander liefhebben. Voor de rechtbank houdt Mark een pleitrede ter verdediging van Elsie May. Ook Imri Clarke is daarbij tegenwoordig en Mark zinspeelt er op, dat deze meer van den moord op Robertshaw en Barret weet. Op den avond van dien dag ontvangt hij bezoek van een gesluierde dame in wie hij het onbekende meisje herkent, dat hij in het verlaten huis gezien heeft. Het meisje deelt hem mede, dat zij Robertshaw vermoord heeft. Mark ontvangt een naamlozen brief, waarin hij op een bepaalde plaats, op een bepaald uur, tot een onderhoud wordt uitgenoodigd. Hij besluit aan de uitnodiging te voldoen, maar waarschuwt eerst de politie. Het blijkt dat de brief door Imri Clarke gedictieerd is, die hem gouden bergen belooft, als hij het onderzoek inzake den moord wil staken. Mark weigert. Daarop tracht Clarke hem neer te schieten, wat hem niet gelukt. De politie forceert het huis, maar Imri Clarke is spoorloos verdwenen. Bij de volgende rechtzitting worden Beziza, de Indische dienstbode van Imri Clarke en een bejaard echtpaar, ook in dienst van Clarke, als getuigen gehoord. Het echtpaar legt bezwarende verklaringen omtrent Imri af. Ten slotte zegt ze, dat zij den moord bedreven heeft. Een geestelijke komt als getuige voor, die meedeelt, dat hij dien morgen bij een stervenden Italiaan, Rizzio genaamd, geroepen is, die door een vrachtauto was overreden. Hij bekende op Elsie May verliefd te zijn, die z'n liefde niet beantwoordde en uit wraak Edgar Barret vermoord te hebben. Door een toeval komt Mark in aanraking met George Bolsover, den vader van Irene, die hem zijn levensgeschiedenis vertelt. Vervolgens heeft Mark een onderhoud met Dina Sedgmoor die daarna Beziza, de Indische dienstbode van Imri Clarke tracht uit te hooren, hetgeen haar gelukt. Eenige dagen later ontvangt Mark een bezoek van Imri Clarke.

Hij begreep, dat hij al z'n kennis en scherpzinnigheid tegenover dien man noodig zou hebben en dat hij er zich voor wachten moest, hem een wapen tegen zichzelf in handen te spelen, door hem een onhandig antwoord te geven.

„Ik gaf reeds toe,” zei de kleine man weer, „dat u verstandelijk zeer begaafd bent, niet waar? Maar er zijn menschen, en daaronder behoort u, die waarde hechten aan dingen, die op de keper beschouwd, absoluut waardeloos zijn.”

„Verklaar u nader.”

„Ik bedoel dit, waarde heer. Het is nu ongeveer drie jaar geleden, dat dit groote ongeluk u getroffen heeft en dat u het vaste besluit nam om een onderzoek in te stellen naar de diepere oorzaken van dit ongeluk. Dat is heel natuurlijk. Het heeft u veel zorgen en hoofdbreken gekost. Hoe langer hoe meer heeft de meening bij u post gevat, dat het geheim door u zoo goed als ontdekt was. Maar ten slotte heeft u niets ontdekt. Heb ik gelijk of niet?”

De kleine man zei dat alles op jovialen toon, gelijk een vader, die 'n welwillend onderhoud met z'n zoon heeft. Mark begreep, dat hij meer dan ooit op z'n hoede moest wezen.

„U antwoordt niet,” zei Clarke.

„Inderdaad, dat doe ik ook niet.”

„Openhartigheid aan beide kanten zou ons onderhoud gemakkelijker van stapel doen loopen. Ik verzeker u, dat dit voor u veel voordeliger zou zijn.”

Een gevoel van triomf doortilde het gemoed van Mark. De man was bij hem gekomen, om met hem te onderhandelen. Waarom, dat wist hij niet. Misschien was het hem te doen om eenige waardevolle inlichtingen te krijgen. Maar dit stond bij hem vast, wanneer hij voorzichtig bleef en zoo wijs om z'n mond te houden, dan zou hij spoedig achter 't verborgen doel van den sluw Imri komen.

„Hebt u werkelijk niets te zeggen?” vroeg deze weer.

„Niets. Ik wacht nog

steeds op uw mededeeling, waaraan ik de eer van uw bezoek heb te danken.”

„Deze kamers zijn klein en alles behalve geriefelijk,” hernam de heer Clarke, een blik om zich heen werpend. „Gisteren liep ik door „Temple Gardens” en zag daar een paar prachtige kamers, die te huur stonden. Dat zou echt iets voor u zijn. Ja, ik weet, dat u een bekwaam rechtsgeleerde zult worden, en dat een schitterende toekomst u wacht.”

„Dank u,” zei Mark.

„Ja, u wacht een schitterende toekomst,” herhaalde de kleine man. „Een paar weken geleden toen we beiden in omstandigheden verkeerden, geheel verschillend van de tegenwoordige, heb ik u gezegd, dat de droom van uw leven, onder zekere voorwaarden, verwezenlijkt kon worden. Want, ik zeg het nog eens, u bent zeer handig, zeer bekwaam. Maar u hebt één gebrek: u beziet de zaken van een verkeerd standpunt.”

„Zeer verplicht,” zei Mark weer, niet zonder ironie in den klank van z'n stem.

„En nu denkt u weer een andere oplossing ge-

vonden te hebben?” De kleine man zei dit op vragenden toon.

Mark's hart klopte onstuimig, maar hij zweeg.

„Bij ons laatste onderhoud,” ging Imri Clarke voort, „gaf ik u te kennen, dat ik persoonlijk niets te vreezen heb. De ondervinding heeft bewezen, dat ik toen de waarheid sprak. Maar ik vertelde u ook, dat er zekere dingen waren, die ik niet wenschte aan 't licht te zien komen, zekere dingen, die echter niemand nadeel zouden berokkenen. Dat is ook waar. Natuurlijk denkt u er anders over, maar ik geef u de plechtige verzekering, dat ik gelijk heb. Om daarover een onderhoud met u te hebben, ben ik vanmorgen hier gekomen.”

„Heb ik uw bezoek te danken aan het feit, dat u me hetzelfde voorstel wilt doen als vroeger?” vroeg Mark.

Hij tastte nog steeds in 't duister en kon de bedoelingen van z'n tegenstander nog niet doorgronden. Deze vraag kon hij echter veilig stellen.

„Ja, ik kom om u een voorstel, geheel in uw voordeel, te doen.”

Mark dacht na over hetgeen hem bij z'n vorig onderhoud met Imri Clarke overkomen was. Ook kwam hem het verhaal van George Bolsover voor den geest. Hij vermocht de bedoelingen van den sluw man, die daar voor hem zat, niet te doorzien, en meende uiterst voorzichtig in z'n antwoorden te moeten blijven.

„En wanneer ik uw voorstel niet aanneem?” vroeg hij eindelijk.

„Wraakzucht en geweldpleging zijn me van nature niet eigen,” zei Imri Clarke. „Ik ben vriendelijk en welwillend van karakter en tracht in den regel m'n doel door minnelijke schikking te bereiken. Maar ook ben ik van meening, dat zelfbehoud tot de eerste plichten van den mensch behoort. En dit wil ik u wel zeggen... bent u er zeker van, dat we alleen zijn?”

„Heel zeker.”

Imri Clarke stond op, maakte de deur open en keek in de gang.

„Ik moet u zeggen,”

Klein zusje, heel alleen in het park, houdt bespiegelingen in de pas gevallen regenplas.

hernam hij, „dat, wanneer u weigert, u een verloren man bent. Ook de vrouw, die u liefhebt is dan verloren. Ik ben bij u gekomen met vredelievende bedoelingen, maar denk er aan, dat ik niet met me laat spelen. Wanneer u in uw dwaasheid volhardt, dan kan niets u van den ondergang redden.”

Vóórdat Mark tijd had om te antwoorden, werd er op de deur geklopt en kwam de conciërge de kamer binnen.

„Een telegram, mijnheer.”

Mark nam de kleine enveloppe aan, scheurde die open en las:

„Kom zoo spoedig mogelijk op Eaton-Square. Nieuws. Dina.”

De jonge man zei niets, vouwde het telegram bedaard op en stak het in z'n zak.

„Het staat misschien in verband met ons onderhoud,” veronderstelde Imri Clarke, terwijl hij z'n tegenstander scherp aanzag.

Mark antwoordde niet, maar dacht na.

„Ik wacht op antwoord,” en de kleine man stond op, als om het vertrek te verlaten.

„Ik moet er nog eens over nadenken, mijnheer Clarke,” zei Mark. „Om drie uur vanmiddag zal ik met uwen huize vervoegen. Is dat afgesproken?”

Weer keek de kleine man den advocaat scherp en achterdochtig aan, alsof hij diens geheimste ge dachten wilde doorgronden. Mark voelde, dat Imri bang was, al liet hij ook niets daarvan blijken.

„Afgesproken,” zei deze ten slotte. „Ik verwacht u om drie uur op Gravetown-Square. U zult dan wel eieren voor uw geld gekozen hebben. Goeden morgen.”

„En met een glimlach op de lippen vertrok hij en liet Mark, in gedachten verzonken, alleen.

De jonge advocaat bleef in luisterende houding staan, totdat het geluid der voetstappen van den bezoeker in de eenzame straat was weggestorven.

Op straat gekomen scheen de kleine man het een oogenblik met zichzelf oneens te zijn, welken weg hij zou nemen. Daarna stapte hij in 'n taxi en reed in snelle vaart heen.

Intusschen maakte Mark zich gereed om z'n woning te verlaten. Hij liet den concierge bij zich komen en deelde hem mede, dat hij verscheidene uren zou wegblijven. Vervolgens verliet hij haastig z'n woning, maar niet door de deur, waardoor Imri Clarke gekomen en gegaan was. Hij was buitengewoon op z'n hoede en er van overtuigd, dat hij alle mogelijke voorzorgsmaatregelen moest nemen om in z'n opzet te slagen.

Hij begaf zich dus door een zijdeur naar buiten, en kwam eerst in een nauwe gang, die toegang tot een kleine open plaats gaf. Hier aangekomen keek hij voorzichtig rond en nam er goede nota van, dat hij niet gevolgd werd. Een kwartier later stond hij voor de woning van rechter Sedgmoor.

„Hierheen, mijnheer, als u wilt,” zei de huisknecht dien hij herkende en eer hij er aan dacht, bevond hij zich in de bibliotheek, het vertrek waar hij lang geleden nog eens geweest was, toen donkere wolken den hemel van zijn geluk verduisterden. Er was niemand in 't vertrek. Hij las de titels der boeken, meest rechtsgeleerde-werken, die in de kasten aan den wand prijken. Daarna dacht hij er over na, waarom de rechter een onderhoud met hem wenschte te hebben.

Na een minuut of vijf kwam de huisknecht weer en vroeg, of hij hem maar wilde volgen.

Verwonderd volgde hij den man een breede trap op en trad op zijn aanwijzing een groote kamer op de eerste verdieping binnen. Hier stond rechter Sedgmoor met z'n rug naar hem gekeerd, het venster uit te kijken. Naast hem stond z'n dochter. Blijkbaar verkeerde zij in zenuwachtige spanning,

maar ofschoon hij wist, dat ze hem gezien had, gaf ze daarvan niet het minste blijk. In haar nabijheid zat de Indische vrouw Beziza.

Toen hij een paar stappen in de richting van het venster deed, keerde de rechter zich om en zeide: „O, daar is Martineau.”

Uit den toon van z'n stem kon de jonge advocaat niet besluiten, of de rechter hem al dan niet welwillend gezind was. Blijkbaar echter waren het ernstige gedachten, die den magistraat vervulden. Hij wist waarschijnlijk niet goed, welk besluit hij zou nemen en maakte den indruk, alsof hij hier voor 'n geval geplaatst was, dat hij niet goed kon thuis brengen.

Een opgewekt morgenpraatje in een zonnig slopje aan de Bloemgracht.

De Indische vrouw keek van den een naar den ander. Ook zij was niet op haar gemak; uit haar blik straalde wantrouwen en vrees. Ze was blijkbaar opgewonden.

Zonder verder het woord tot Mark te richten, ging de rechter voor z'n lessenaar zitten en drukte op een elektrische schel.

„Is Simmons daar?” vroeg hij aan den huisknecht, die onmiddellijk verscheen.

„Ja, sir Charles.”

„Zeg hem dan, dat hij hier komt.”

Een oogenblik later kwam het type van een ouderwetschen klerk bij de rechtbank binnen. Hij droeg een witte das, een langen, zwarten rok en liep voorover gebogen.

„Ga zitten, Simmons,” zei de rechter. Er viel een scherpe klank in z'n stem te onderkennen. Het had allen schijn alsof hij iets tegen z'n zin ging doen en alsof hij daardoor ontstemd was.

Met gefronste wenkbrauwen zat hij eenige oogenblikken voor z'n lessenaar. Hij keerde zich nu om, zag Dina aan en een vriendelijke glimlach verzachtte z'n strengen blik.

„Ik had graag, dat je het onderhoud, dat we zoo direct zullen hebben, woordelijk opschreef, Simmons; denk er aan woordelijk, dus niets overslaan.”

„Heel goed, mylord.”

„Nu wendde zich de rechter tot Beziza. Blijkbaar wilde hij het woord tot haar rich-

ten, haar vragen stellen, maar hij aarzelde.

Mark en Dina hadden geen woord tot elkaar gesproken. Ze hadden alleen een blik met elkander gewisseld.

Eensklaps scheen rechter Sedgmoor een besluit genomen te hebben. Hij stelde de Indische vrouw een reeks van vragen, die deze kort, maar lusteloos beantwoordde. In 't eerst moest zij zich blijkbaar inspannen om de vragen van den rechter te beantwoorden; daarna ging het vlugger en ofschoon zij de Engelsche taal niet goed machtig was, zoo was zij er toch voldoende mee op de hoogte, om zich behoorlijk verstaanbaar te maken. Meer dan eens echter scheen ze niet veel lust te hebben om de een of andere vraag te beantwoorden. Maar wanneer zij dan een blik op het strenge, onbeweeglijke gelaat van den rechter wierp, dan drukten haar oogen groote vrees uit en gaf zij vlug antwoord.

Na 'n half uur ongeveer was rechter Sedgmoor aan 't eind van z'n vragen gekomen.

„U hebt nu al m'n vragen beantwoord,” zei hij tot de vrouw; „weet u nog meer?”

„Neen, meer niet. Ik vermoed nog wel het een en ander, maar zeker weten doe ik dat niet.”

„Heb je alles zorgvuldig genoteerd, Simmons?” vroeg de rechter aan zijn klerk, die gedurende het onderhoud ijverig en vlug geschreven had.

„Alles, mylord.”

„En u hebt natuurlijk alles gehoord, Martineau,” hernam de rechter, terwijl hij den jongen man aankeek.

„Is er nog iets, wat je zou willen vragen?”

„Niets, mijnheer, u hebt alles gevraagd, wat er te vragen viel,” luidde Mark's antwoord.

Klokslag drie uur stond Mark voor de deur van Gravetown-Square. Z'n hart klopte onstuimig, maar z'n gelaat was kalm.

NEGEN EN TWINTIGSTE HOOFDSTUK

LIST TEGEN LIST

Het was zoo goed als zeker, dat Imri Clarke instructies omtrent de komst van Mark had gegeven, want nauwelijks had deze gescheld, of de deur werd geopend en hij werd onmiddellijk in de kamer gelaten, waarin hij eenige maanden te voren geweest was. De kleine man zat op z'n gemak in een leunstoel en hield een bundeltje papieren in z'n hand.

„U bent juist op tijd” zei hij, een blik op de klok werpend.

„Ja, juist op tijd.”

Imri zag z'n bezoeker van ter zijde aan, alsof hij eerst wilde weten wat er in hem omging, voor hij er toe zou overgaan, om een onderhoud met hem te beginnen.

„Ik beschouw uw tegenwoordigheid als een bewijs van uw voornemen, om m'n condities te aanvaarden,” hernam hij. „Wilt u niet gaan zitten?”

„Mark nam op den hem aangewezen stoel plaats en legde z'n hoed en stok op een tafeltje, vlak in z'n nabijheid.

„Ik zou u gaarne eenige vragen willen stellen, vóór ik iets beloof,” zei hij kalm.

„Waarom? Verdenkt u er mij van, den moord bedreven te hebben?”

„Neen, dat niet.”

Imri Clarke zag hem nieuwsgierig aan. Blijkbaar brandde hij van verlangen, om te weten wat er in 't gemoed van Mark omging. Eindelijk slaakte hij een zucht van verlichting.

„Ik moet u eerst wat zeggen,” zei Mark weer. „Toen u mij dit voorstel deed, had u niet op den haat, de vijandige gezindheid jegens u van de Indische vrouw gerekend en er niet aan gedacht, dat zij even goed verklaringen in uw nadeel dan in uw voordeel kon afleggen.”

Wordt voortgezet.

VROUWENLEVEN

DE PYAMA

De pyama is er wel op vooruitgegaan. Eerst kenden we haar enkel als nachtkleeding, maar later werd ze, in luxueuze uitvoering, ook in het boudoir toegelaten en nog later verscheen ook de strand-pyama, welke op de groote mode-badplaatsen in het vorige seizoen als *het* strandcostuum gold.

Voor het boudoir heeft men het pyama-ensemble: pantalon, blouse en bijbehorend los jakje. De blouse is meestal heel eenvoudig van snit. Soms is ze meer „gekleed”, bijvoorbeeld van voren schuin over elkaar vallend, met een breede ceintuur, die terzijde in een grooten strik eindigt, als afsluiting. Maar in elk geval moet het bijbehorende losse jakje aan het geheel de charme verleen.

Nu, tegen het koude seizoen, wordt er bij een zijden pyama vaak een fluweelen jasje gedragen, dat ofwel in tint overeenstemt met het geheel, ofwel in glanzend zwart afsteekt bij jade, chineesch rood of koningsblauw.

Nowitzky ontwierp pyama-ensembles, welke geïnspireerd zijn op de modes voor mannen uit een vorige eeuw. Hij lanceerde o.a. bij een pyama van ivoorkleurig moiré een getailleerd jasje met lange panden, van geruit velvet in zwart, wit en rood. Het geheel doet wel eenigszins denken aan 'n maskerdepakje.

Het pyama-ensemble van onze afbeelding is buitengewoon elegant, zoowel wat betreft coupe

Zijden pyama-ensemble, met sierlijke garneering van zijden borduursel.

als garneering. De pantalon is nauwsluitend om de enkels, de wijf uitvallende, lange mouwen zijn bijzonder sierlijk en niet enkel blouse en jakje zijn met bont geborduurde bloemen versierd, maar ook de voering van het losse zijden jakje heeft een rand van zijden borduursel.

NIEUWE MANTELS

Nu de japonnen langer zijn geworden, zijn natuurlijk ook de mantels langer dan wij ze de laatste jaren hebben gedragen.

Over het geheel volgen de mantels de lijn der nieuwe japonnen. Ze zijn strak tot over de heupen, om vandaar in meer of minder wijfde uit te vallen. soms ook zijn ze getailleerd en voegen ze zich aldus naar de lijn der *robe princesse*; soms ook zijn ze, als vele japonnen, van achteren langer dan van voren.

Bij de nieuwe bontmantels valt er, over het algemeen, van zulke veranderingen niet veel te bespeuren. Sommige ervan werden getailleerd, maar de meeste bontjassen zijn glad en eenvoudig van lijn gehouden en meestal is er alleen iets nieuws in de garneering der mouwen, welke zich vaak uistrekt tot over den elleboog.

Onze afbeeldingen vertoonen een paar zeer elegante fluweelen mantels: een mantel van zwart fluweel, van het modehuis O. Rossen, en een créatie van het modehuis Bruges, in zwart met wit geruit fluweel.

Het eerste model is getailleerd, het valt wijf uit van de heupen in golvende godets, het is van voren opgeknipt en het heeft de modieuze ellebooggarneering. De garneering van hermelijn is van een voornaam contrast met het diep glanzende, zwarte fluweel van den mantel.

De geruite fluweelen mantel heeft kraag en manchetten van witte vos. De mantel is strak gehouden tot aan de wijf uitvallende godets, welke van onderen zijn ingezet.

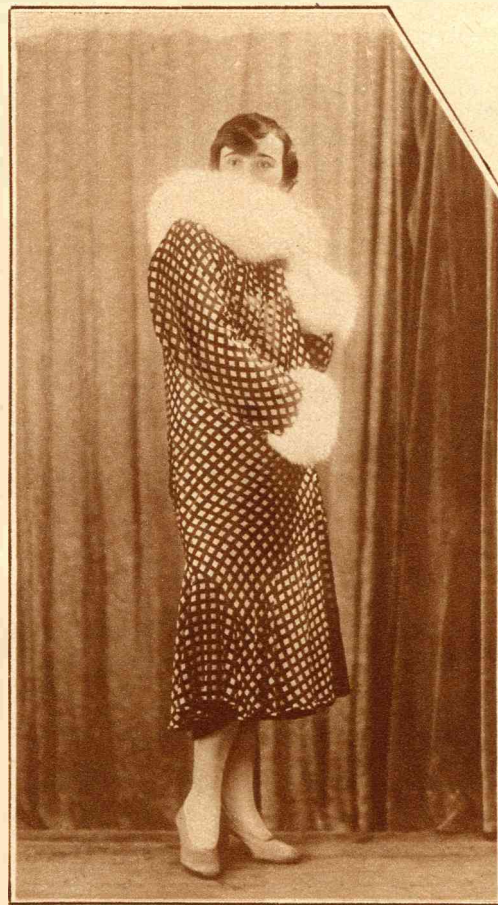
Beide mantels zijn, dunkt me, meer geschikt voor den avond dan om overdag te worden gedragen. Niet dat dit dan 't toppunt van chic zou wezen! De hyper-elegante vrouw laat zich bij ieder avondtoilet een bijpassenden mantel vervaardigen; maar hoeveel vrouwen kunnen — of willen — nu hyper-elegant zijn?

PAULA DEROSE.

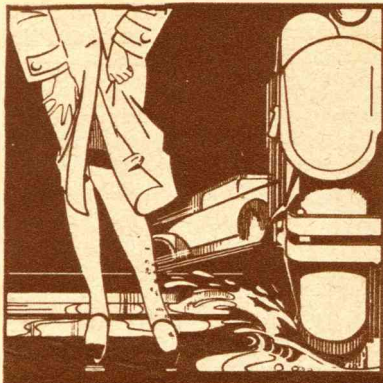
GOEDKOOPE KNIPPATRONEN van onze geteekende modellen, genummerd boven 4000, zijn verkrijgbaar aan „Het Patronenkantoor”, Postbus No. 1. Haarlem. Onberispelijke coupe. Dameskleeding in de maten 88, 96, 104 bovenwijdte à f 0.35, kinderkleeding voor den bij 't model aangegeven leeftijd à f 0.35. Bij elk patroon handleiding voor 't knippen en naaien benevens een verkleinde patroonschets. Franco toezending, direct na ontvangst van bestelling met het verschuldigde bedrag aan postzegels ingesloten, waarbij vermeld naam en adres, nummer van 't model en 't blad waarin het voorkomt, en bovenwijdte. Men meet deze maat rondom het lichaam, recht onder de armen door, gewoon glad gemeten, zonder extra-toegift. Van de gefotografeerde modellen en de teekeningen zonder of met lagere nummers zijn maatpatronen verkrijgbaar, na nauwkeurige opgave der gewenschte maten à f 1.— per stuk voor dames, voor kinderen f 0.50.

Zeer modieuze zwart fluweelen mantel, gearneerd met hermelijn.

Mantel van zwart met wit geruit fluweel, met kraag en manchetten van witte vos.

EEN ONGELUK LIGT IN EEN KLEIN HOEKJE;
MAAR EEN GELUK, DAT HET REDMIDDEL
OVERAL TE KRIJGEN IS N.L.

LUX

MAAKT OOK EEN UITSTEKEND SHAMPOO.

Is het veilig
in water
't is veilig in Lux

SPORT VAN ZONDAG

Ajax wint met groot verschil van R.C.H. Kiekje uit dezen wedstrijd voor het Amsterdamsche doel.

Het is met Ajax na den bijzonder ongelukkigen wedstrijd in Hilversum full speed gegaan.

Het feit, dat in die Hilversumsche ontmoeting eenige spelers der Amsterdammers op ongelukkige wijze blessures hebben opgelopen, heeft niet kunnen verhinderen, dat de Meerclub een rol van betekenis is gaan spelen in afdeling I. Met H.B.S. staan de Ajaciden er thans het gunstigst voor. De zwartjes zijn twee punten, doch ook een wedstrijd achter. Dat scheelt dus niet zooveel, hoewel tegenwoordig meer dan ooit geldt „binnen is binnen.”

Het meest opvallend uit den wedstrijd van Ajax tegen R.C.H. was wel het falen van deze laatste ploeg tijdens de eerste helft. Dit verwondert ons temeer daar de Haarlemmers in de voorgaande wedstrijden aardige resultaten hadden geboekt. Toen de bezoekers zich in de tweede helft hadden hersteld was 't te laat. Er was toen reeds 'n te groot verschil in den stand.

Toch is er nog iets ons bijzonder opgevallen. Dit is het spel van den oud-U.V.V.'er v. Reenen, die vier van de vijf doelpunten scoorde. Onze verwachtingen omtrent dezen Utrechtenaar zijn nimmer bijzonder geweest. Tijdens het vorige seizoen zagen wij hem eenige malen absoluut falen, terwijl ook zijn eerste optreden in Ajax nog geen succes was. In eenige weken tijd hebben wij nu uit van Reenen

een heel ander speler zien groeien. Op de vraag waar dit in zit moeten wij het ant woord voor een deel schuldig blijven. Natuurlijk speelt men met Volkers beter dan met de menschen waarover U.V.V. beschikte, maar hiermede is deze metamorphose toch niet geheel verklaard. Ajax boft er intusschen mee. Een goed goalgetter is iets waar men reeds jaren om verlegen heeft gezeten.

Ajax begon vrij

Een succesvolle strijd van den Ajax-aanval tegen de Haarlemsche verdediging tijdens de eerste helft. Volkers' plastische manier om naar een bal te koppen.

Ajax en R.C.H. in actie. De verdediging van R.C.H. werd vaak voor lastige gevallen geplaatst. Dit moment, waarin Volkers de hoofdrol schijnt te vervullen, is één van die gevallen.

Z.F.C. De Zaankanters zetten zich dapper over het spelersverlies, dat zij in den aanvang van het seizoen, leden heen. Wij meenen dit kranige team, dat Zondag j.l. H.F.C. met 3-2 klopte, wel een plaatsje te mogen geven.

slecht en Blauw Wit zeer goed. Nu zijn de rollen omgekeerd. De zebra's kunnen geen goed meer doen en Ajax haalt elke week meer punten binnen.

De stadionbewoners verdienen Zondag j.l. in elk geval meer dan een nederlaag met den oneven goal tegen E.D.O. in Haarlem en zij hadden dit ook in elk geval in den vorm van een gelijk spel gekregen, wanneer een scheidsrechterlijke dwaling van den heer Theo Bosch geen goed doelpunt had onthouden. Bij een strafschoep

werd de bal door den E.D.O.-keeper gestopt. Deze kon echter niet voldoende wegwerken, waarna de toesnellende Delsen, die ook de penalty had genomen, den bal in het doel plaatste. Een volkomen

reglementair doelpunt zouden wij denken. Op welk standpunt Bosch zich plaatste, toen hij deze goal afkeurde, kunnen wij ons moeilijk indenken en als de zebra's hebben gezorgd, dat het protest op de juiste wijze is ingediend, zal in elk geval nog wel één puntje hun deel worden.

In de tweede klasse is het ook niet zonder verrassingen gebleven. De grootste is wel D.E.C.'s nederlaag in Zandvoort. De rood witten schijnen daar niet meer te kunnen winnen. Zoo ernstig als verleden jaar de gevolgen waren van den mistap in de badplaats behoeft het nu echter niet te zijn. De voornaamste concurrent Hercules verloor eveneens, zoodat de positie der D.E.C.'ers voorloopig nog wel onaangetast zal blijven.

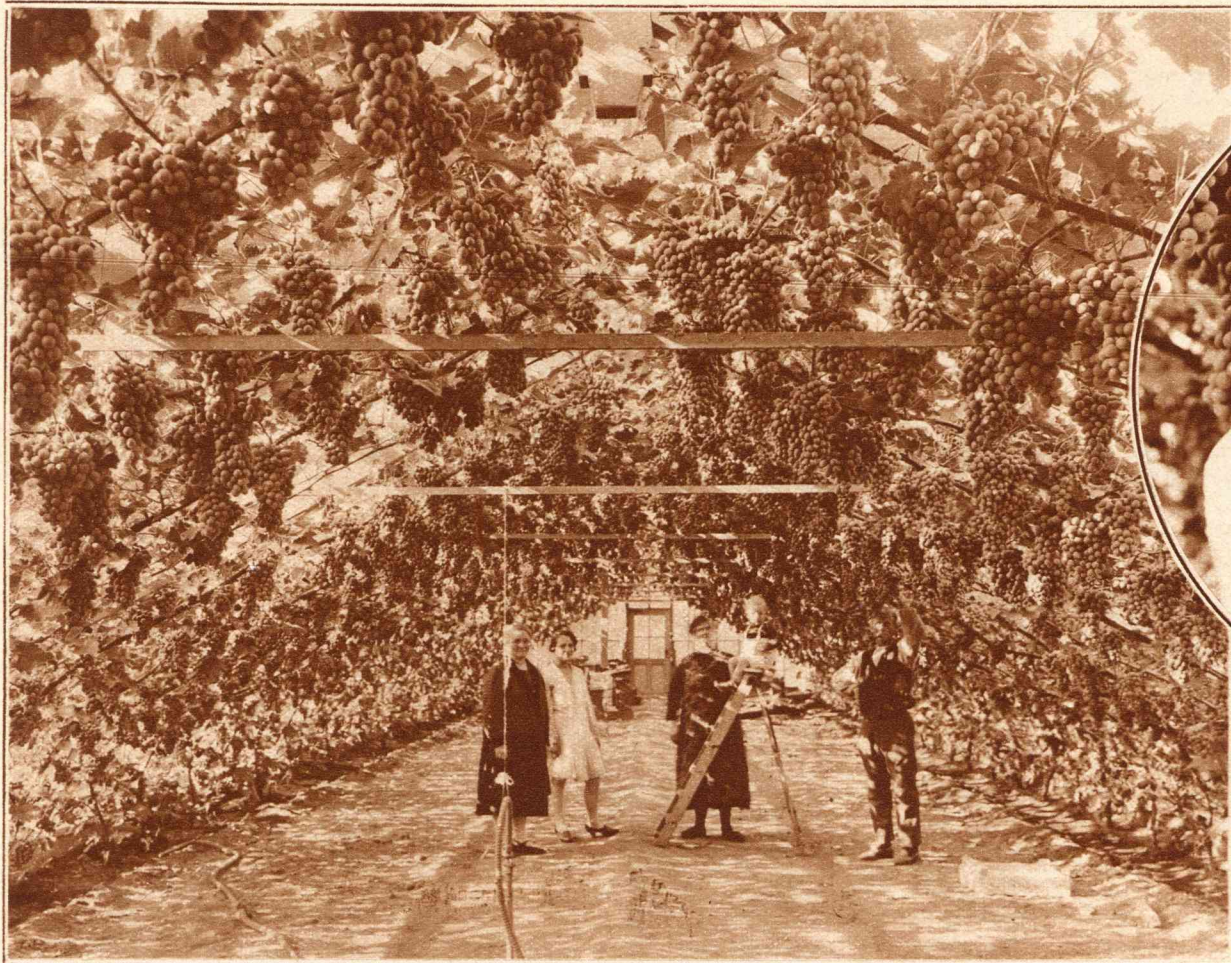
In dezelfde afdeling is A.F.C. door de nederlaag tegen Zeeburgia op de laatste plaats terechtgekomen. Dat ziet er donker uit, temeer daar de clubs ons hier allen nogal sterk toeschijnen.

In de andere 2e klasse blijft de positie van V.V.A. nog zorg baren. We hebben indertijd de overwinning op West Frisia zoo hoog aangeslagen, doch nu blijkt meer en meer dat de West-Friezen uit Enhkuizen ook tot de zwakkere zusjes behooren.

Spartaan zal nog trachten Alcmara van den troon te stooten. De overwinning op H.R.C. is wel een bewijs dat de Spaarndammerbuurtbewoners iets in de mars hebben. Dat dit echter genoeg zal zijn om het kampioenschap te bemachtigen, gelooven wij niet. Daarvoor houden de Spartanen teveel vast aan de hinderlijke gewoonte om zoo nu en dan eens een steek te laten vallen. D.W.S. zal zich wel redden. Na het slechte begin worden nu geregeld punten behaald. De D.W.S.'ers zullen het ook zeker niet over zich laten komen om weer te degradeeren en dan dien geweldigen strijd in de derde klasse noodgedwongen te herhalen. Het tweedeklassenschap wordt duur betaald. Niemand die het beter weet dan D.W.S.

H.F.C. door Z.F.C. geslagen. Moment uit den strijd in den Haarlemmerhout. De Zaansche doelverdediger weert zich.

Een lekker trosje afplukken voor moeder thuis!

← Papa met zijn familie vol trots in zijn druiveneldorado.

NOORD-HOLLANDSCHE DRUIVENTEELT

Velen onzer verkeerren in de meening dat het rijk gezegende Westland alleen het monopolie bezit de heerlijk verfrisschende druif voort te brengen, die door een op groote schaal toegepaste kassencultuur een tot in verren omtrek geroemd product geworden is. Doch niets is minder waar dan dat: immers in ons Noord-Hollandsche land weet men deze sappige vrucht óók op kostelijke wijze te telen en de vaklui stellen alles in het werk om de blauwe en gele druiven zóó fleurig en geurig te doen rijpen dat men ze overal met graagte savouereert. Een paar kiekjes, door onzen fotograaf in het druivengebied in en rond Zwaag genomen stellen ons in de gelegenheid U nader met onze Noord-Hollandsche kascultuur in kennis te stellen, die zeer zeker een nog verdere faam verdienen dan ze thans reeds genieten.

't Is een groote voldoening voor de telers wanneer ze na moeitevolle arbeid de rijpe vruchten kunnen plukken van de rijkelijk overlade ranken. Hierboven: druk aan het werk voor de verzending.

← „De juffrouw moest ze in echte kunnen omtooveren” hooren nu onze lezeressen al zeggen maar dat gaat nu eenmaal niet!

De Amsterdamsche voetbalbond herdacht 17 Oct. j.l. den dag waarop de bond vóór 35 jaar opgericht werd. Ter gelegenheid van dit jubilé werd het bestuur gefotografeerd dat uit de volgende heeren bestaat, v.l.n.r. J. Broeksmit, W. Katoen, H. Bon (tweede voorz.), J. Gosschalk (voorz.) M. J. Koolkaas, J. Bergvelt G. A. van Wagtenonk en G. Douwes (administrateur)

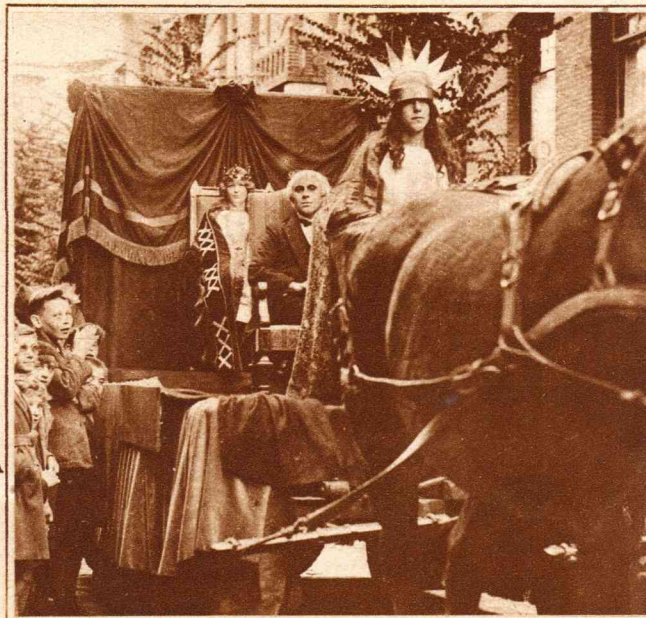
In de Hoofdstad

Onder geweldige belangstelling vooral van de zijde der tooneelwereld werd Zaterdag het stoffelijk overschot ter aarde besteld van mevrouw Stine van der Gaag, de begaafde actrice. Hierboven de stoet op 't Leidscheplein.

Vele artisten volgden in den droeven lijkstoet o.m. de bekende tooneelspeelster mevr. Esther de Boer van Rijk.

Ter voorbereiding van de feestweek werden Zaterdag in het Westen en Oosten der stad optochten gehouden door de verschillende buurtverenigingen georganiseerd. Nevenstaande praalwagen één der mooiste in den stoet stelt Edison voor in gezelschap van de Amsterdamsche Stedemaagd

Donderdagmiddag 17 Oct. landde 't eerste postvlieg de P.H.A.E.Z. onder leiding van de piloten Smirnoff en Beekman en mecanici Veenendaal op Schiphol. Als gewoon passagier was de heer Garbau mede gegaan. De terugreis Batavia-Amsterdam werd hierdoor in 10 dagen afgelegd. Hier geven we het moment weer waarop de beide piloten hun echtgenooten hartelijk begroetten na hun aankomst. Links Smirnoff en rechts de piloot Beekman.

Dezer dagen was het 40 jaar geleden, dat de N. V. Algemeene Hypotheekbank te Amsterdam opgericht werd. Tijdens de receptie ten kantore der Bank werd deze foto van de directie gemaakt.

Puistjes

In het gelaat verdwijnen spoedig door deze des avonds met wat PUROL in te wrijven en door zich des morgens te wasschen met warm water en gewone zeep of beter nog met Purolzeep. 't Voldoet iedereen.

„THE MARMET”

De „Lichtste Wagen” der wereld.

Alléén verkrijgbaar bij

P. F. L. DE RIDDER
alleen Hartenstr., Amsterdam

OPRUIMING:

Kinderwagens vanaf f 22.50
Vouww. m. kap „ - 15.—

WONDEREN VAN GENEZING
verkrijgt men met het Galvanisch Stroom-apparaat voor lijders aan asthma, zenuwen-rheumatiek, slechten bloedsomloop, enz.

Aan huis te ontbieden.

K. SIKKES - ZAANDIJK

Doofheid

en oorsuizen, ook ouderdoms-doofheid, oorverkalking, loopende ooren, brommen, suizen, fluiten, geraas in het hoofd, enz. **DE** genezing. Vraagt kostel. brochure nr. 6.

S. WIJNBERG

Oosterpark 45, Amsterdam

BLOM

BEDDENMAGAZIJNEN

FERD. BOLSTR. 14-18

ADAM. TEL. 29520

Speciale aanbieding

Wollen Dekens

Reclame..... 3.85

Wollen..... f. 3.85

Dekens..... f. 3.85

2 pers. Leidsche Dekens

4.90 - 6.90 - 7.90 - 8.75

Extra groote maten

10.75 - 13.75 - 16.75

Leidsche

Marmerdekens f. 6.90

(alle kleuren) f. 6.90

Prima fantasie

dekens (diverse f. 7.90

dessins en kleuren) f. 7.90

Groote maten 13.75 - 17.75 - 19.75

Lits-Jumeaux dekens 13.75 - 17.75 - 19.75

Gestikte

Dekens f. 3.85

vanaf f. 3.85

Satinet

Dekens f. 5.25

Groote maat (alle kleuren) f. 7.75 - 9.75

Matten

Dekens 29 cent

Groote maat 1.15 - 1.95 - 2.65

Elke Wollen Dekens wordt door ons gegarandeerd!

*Als ik maar wist
waar ik die lamme verkoudheid
heb opgedaan!*

Toen het onlangs in de huiskamer tochtte? Of was het in den trein? Of . . . of . . . ? Wat komt het er op aan. Vragen helpt U niet. U zult er nimmer achter komen.

Het is beter te zorgen, dat U niet zoo gemakkelijk meer verkouden wordt, door van tijd tot tijd een paar Wybert-Tabletten te nemen en in den mond te laten oplossen. Dat versterkt de slijmvliesen van de keel en maakt deze voor koude en droge lucht niet zoo licht ontvankelijk. De smaak is zuiver en de onaangename droogte in den mond verdwijnt terstond.

Wat echter Uw verkoudheid betreft, stel U gerust; zij moet uitzielen en slijten, al doet U er al 't mogelijke tegen. Wel zullen van tijd tot tijd eenige Wybert-Tabletten U de gewenschte verlichting verschaffen.

Begrijpt U thans, waarom U nooit Wybert-Tabletten moet vergeten?

Wybert

Alleen in origineele doozen
à 45 en 65 cts. De groote doos
bevat meer dan 300 tabletten

BERICHT

Wij zien ons genoodzaakt nogmaals onzen lezers uitdrukkelijk te verzekeren dat we geenerlei garantie kunnen geven voor de plaatsing van ingezonden foto's betreffende jubilea en dergelijke. Tevens herhalen wij dat wij onmogelijk kunnen overgaan tot het terugzenden van ingezonden fotomateriaal. Wij doen ons best zooveel mogelijk ruimte aan inzendingen af te staan, in zooverre een en ander belangrijk is en technisch bruikbaar.

Van bijdragen, op redactioneel gebied ons toegezonden wordt naar volgorde van ontvangst kennis genomen en na inzage hiervan worden deze zoo spoedig mogelijk geretourneerd, waarmede echter een korter of langer tijd gemoeid kan zijn. Inzenders gelieven hiervan goede nota te nemen.

Men gelieve er ook op te letten dat alleen brieven den inhoud van het blad betreffende, geadresseerd moeten zijn aan onze **Redactie**. Alle overigen, ver-

band houdende met abonnementen, ongevallen of advertenties, behooren gericht te worden tot de **Administratie**.

Ten slotte willen wij even de aandacht vestigen op het feit, dat de premie-rebus in het voorlaatste nummer van „De Stad” verschenen, niet van onze redactie is uitgegaan, maar als advertentie bedoeld is van de N.V. Olanda en alle oplossingen dus ook aan deze firma gericht moeten zijn. Desbetreffende brieven met oplossingen aan ons adres gericht zijn derhalve totaal waardeloos.

DE REDACTIE

